

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 1

SCRISOARE INTRODUCȚIVĂ

Dacă ne vom gândi în mod serios la viață, în general, la problemele lumii, cât și la ceea ce ne rezervă viitorul, pentru noi personal, se ridică două probleme:

- 1) Este posibilă o pace permanentă?
- 2) Ce se va întâmpla cu noi, în viitor și după moarte?

PACE PE PĂMÂNT

Privind prima întrebare, mulți oameni nu cunosc că Biblia are atât de multe de spus despre viitorul lumii noastre. De exemplu, Psalmul 72 descrie un pământ, în care pacea și bunăstarea vor fi din abundență:

„Dumnezeule, dă judecățile Tale împăratului și dă dreptatea Ta fiului împăratului! Și El va judeca pe poporul Tău cu dreptate și pe săraci cu nepărtinire . . . În zilele Lui, Cel Drept va înflori și va fi belșug de pace, până ce luna nu va mai fi.“ (Psalm 72:1-2,7)

Omenirea a visat deseori la o asemenea „Epocă de aur“, nereușind s-o realizeze din cauza slăbiciunii și egoismului naturii umane. Contrar bunelor intenții, au existat, dintotdeauna, aceia care au încercat să-și domine semenii; aceia, care prin fapte egoiste, prin lăcomie și ambiție, au dus la ruină toate planurile pentru fericire umană.

Prima încercare serioasă, în timpurile moderne, de a aborda această problemă, a fost înființarea „Ligii Națiunilor“, acum 70 de ani. Liga a adoptat drept motto, câteva cuvinte din Biblie, din Isaia 2:4:

„ . . . nici un popor nu-și va mai scoate sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul.“

Speranțele au fost mari, dar, numai după câțiva ani, odată cu ridicarea regimurilor totalitare din Europa și izbucnirea celui de-al doilea război mondial, acest vis

s-a spulberat. După război, nevoia evidentă pentru o anumită autoritate mondială, menită să mențină pacea, a dus la crearea Organizației Națiunilor Unite, dar și aceasta a eșuat în prevenirea multelor războaie, din ultimii 50 de ani.

REVENIREA DOMNULUI ISUS CHRISTOS

Este foarte neplăcut ca omenirea să-și rezolve problemele lumii într-un viitor imprevizibil. Pentru a fi instalată pacea, sau: (a) va trebui să fie o schimbare miraculoasă în cadrul naturii umane, astfel ca oamenii să înceapă să acționeze cu blândețe, față de tovarășii lor, sau (b) trebuie să avem un nou conducător al lumii, care să fie în stare să-i forțeze să facă astfel.

Prima variantă este foarte puțin realizabilă și de aceea, să ne uităm la a doua. Aici va fi nevoie de cineva atotputernic și suprem capabil. Deși puternic, el (sau ea!), trebuie să fie deasemenea înțelept și incoruptibil, cât și înțelegător la slăbiciunile umane. Unde se poate găsi o astfel de persoană? Iar dacă există și ar accepta o astfel de responsabilitate, ar mai rămânea problema inevitabilă a morții sale. Ar putea omenirea să continue la nesfârșit cu o serie de înlocuiri potrivite?

Biblia ne asigură că numai Dumnezeu va găsi soluția rezolvării problemei păcii mondiale. Într-adevăr, se va ridica un conducător care să se potrivească perfect acestei sarcini; un om care a dovedit deja că merită aceasta prin înțelepciunea sa supremă, iubirea nețărmuită și grija sa față de noi toți. Acest om este Domnul Isus Christos. Numai El, care își iubește semenii, este potrivit să-i conducă, iar Isus Christos, fără îndoială ca așa a făcut. Soluția la problema păcii omenirii constă în promisiunea că Domnul Isus Christos se va reîntoarce.

În primul capitol din Faptele Apostolilor, istoria începutului Creștinătății, citim cum Isus a mers în ceruri, la câteva săptămâni de la învierea Sa. După ce ucenicii Săi l-au văzut plecând, au apărut niște îngeri care au spus:

„Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele Apostolilor 1:11)

Isus Christos va instaura Împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ. Toate guvernele existente vor fi înlocuite și El însuși va guverna, ca Rege. Va avea putere deplină și va putea să instaureze pacea între națiuni, așa după cum reiese din cartea lui Daniel:

„... Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi distrusă și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele

împărății, dar ea însăși va daînui pentru întotdeauna.“ (Daniel 2:44)

Vi se pare imposibil acest lucru? Ar putea fi cu adevărat imposibil, dar nu este, din cauza unui singur eveniment istoric—faptul că după ce Isus a fost crucificat, El a revenit la viață, și după ce a stat cu ucenicii Săi câteva săptămâni, a fost luat la Tatăl Său, în ceruri. De atunci, când va veni timpul, El se va întoarce pentru ca să înlătorească toată nedreptatea, opresiunea și violența de pe pământ.

Mai târziu, în curs, vom demonstra că acest timp este aproape și că pământul este în preajma celui mai mare eveniment din istoria sa, căruia îi va fi martoră.

POZIȚIA NOASTRĂ

Cum ne vor afecta aceste fapte, pe noi, individual? Ce rol vom juca noi în timpul acestor schimbări, care au loc? Apoi să revenim la a doua întrebare a noastră: „Ce mi se va întâmpla cu noi, în viitor și după moarte?”

Aceasta depinde în întregime de deciziile pe care trebuie să le luăm, decizii pe care nu le poate lua nimeni altcineva pentru noi. Pentru început, citind Biblia, personal, fiecare din noi trebuie să devină convins că:

- Dumnezeu există, iar Biblia este Cuvântul Său, către noi;
- Isus Christos s-a ridicat din moarte și se va reîntoarce pe pământ.

Acestea formează o bază pentru speranțele de pace a lumii, iar pentru propriul nostru viitor va trebui să ne credem în ea. Parcurgând cursul, se vor aduce argumente convingătoare pentru a crede aceste lucruri.

Când ajungem să ne gândim la propriul viitor, trebuie să înțelegem că adevărata cheie a tuturor lucrurilor este reînvierea lui Isus. Oriunde în Noul Testament, veți descoperi că adevărata speranță a creștinului este „**reînvierea din moarte**“. De fapt, primul lucru pe care Isus îl va face, atunci când se va reîntoarce, este acela de a-i învia pe oameni. Pentru aceia care cred cu adevărat că Dumnezeu L-a ridicat pe Fiul Său din moarte și care cred în tot ceea ce El a promis, „**noua viață**“ nu va fi ca viața de acum. Isus a numit-o „**viață veșnică**“. El spunea:

„Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de la urmă.“ (Ioan 6:40)

Principalul scop al acestui curs este acela de a vă arăta, cu ajutorul Bibliei, cum se poate obține darul neprețuit al vieții veșnice, în Împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Citim în Ioan 3:16:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibe viață veșnică.“

Nu este suficient a spune doar „Cred în Isus, Mântuitorul nostru“. Trebuie mai întâi să înțelegem scopul venirii Sale, cât și în ce mod este legată venirea Sa de promisiunile făcute de Dumnezeu, cu multe secole înainte. Apoi, va trebui să învățăm ce dorește El de la noi să facem, deoarece credința în Isus este lipsită de valoare dacă nu-i urmăm poruncile; și nu putem afla despre aceste lucruri, dacă nu citim Biblia. Deoarece:

„Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.“
(Romani 10:17)

Scopul acestui curs este de a explica mesajul Bibliei, de a indica calea spre viața veșnică, și de a arăta că singura speranță a lumii este reînțoarcerea lui Isus Christos.

SUMAR

În Biblie există o promisiune că va fi un timp al unei păci permanente, când Isus se va reînțoarce ca Rege. Dacă noi credem în Isus Christos și încercăm să-i ascultăm legile, vom avea speranța de a fi salvați de la moarte și de a ni se da viață veșnică.

La fiecare lecție există câteva întrebări, care îl vor ajuta pe coordonatorul dvs. să observe dacă ați înțeles lecția. Vă rugăm să citiți lecțiile cu atenție, notând toate citatele Biblice, ca apoi să răspundeți la întrebări. Dacă vă va face plăcere să urmați acest curs, tot ceea ce va trebui să faceți este de a răspunde la următoarele întrebări și să le trimiteți la adresa de mai jos.

A1: De ce este important să citim Biblia?

A2: În conformitate cu Biblia, care este singura bază pentru o pace permanentă în lume?

CBM, Căsuță Poștală 602, Of. Poștal No. 6, Str. Pavlov, Craiova cod. 1100

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 2

STUDIUL BIBLIC DESPRE VIAȚĂ ȘI MOARTE

Există viață după moarte? Și dacă da, cum, și pentru cine? Se va bucura cineva de „fericirea veșnică”? Vor suferii alții de „pedeapsă și chin veșnic”? Pentru un Creștin, numai Biblia poate oferi răspuns la aceste întrebări!

MOARTEA

Pentru început să vedem ce spune Biblia despre moarte. Ce se întâmplă după ultima suflare? Se pleacă cumva, într-o altă lume, poate într-o altă formă? Ne vom mai reaminti de viața trăită? Vom putea să-i mai vedem pe cei care rămân în viață?

Este important să citim ce a spus Isus cu privire la moarte prietenului său drag, Lazăr. Astfel, El vorbea despre moarte, ca și despre un somn adânc. La aflarea veștii că Lazăr era bolnav, El le-a spus ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn.“ Discipolii săi au fost încântați să audă aceasta, așteptând apoi vindecarea lui Lazăr. Dar Isus le-a explicat clar: „Lazăr este mort“, și de aceea El i-a luat să-l însoțească la mormânt, cu intenția de a-l trezi pe Lazăr din „somnul“ său.

Când ei au ajuns la mormânt, ucenicilor li s-a spus că Lazăr murise de patru zile. Marta, sora lui Lazăr a ieșit în întâmpinarea lui Isus, întristată din cauza morții fratelui ei. Ce i-a spus Isus pentru a o liniști? Că sufletul lui Lazăr trăia? Nu, El i-a spus: „Fratele tău va învia“. Nu este vorba, aici, despre **nemurirea sufletului**, ci despre **înviere**, sau, cu alte cuvinte, despre **revenirea la viață**, ceea ce reprezintă **adevărata speranță creștină**, ceea ce și Marta o știa prea bine.

Ea i-a răspuns: „Știu, că va învia la înviere, în ziua de pe urmă.“ Isus a spus: „Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.“

Și, pentru a dovedi că El avea puterea de a-i readuce pe morți, înapoi la viață, Isus a mers la mormânt și a strigat: „Lazăre, vino afară!“ Și Lazăr a ieșit afară,

legat la mâini și la picioare cu fâșii de pânză, iar pe față înfășurat cu un ștergar. (IOAN 11:1-44)

Isus vorbea despre moarte ca despre un somn. În moarte, ca într-un somn, noi suntem inconștienți. În acest sens, Biblia spune:

„Cei vii, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic . . . căci în Locuința Morților (Șeol), în care mergi, nu este nici lucrare, nici plan, nici cunoștință, nici înțelepciune.“ (ECLESIAST 9:5,10)

„Căci în moarte nu este aducere aminte de Tine; și în Locuința Morților, cine Te va lăuda?“ (PSALM6:5)

În concluzie, Vechiul Testament ne învață că moartea este o stare de inconștiență.

Noul Testament vorbește deaxsemenea despre moarte ca despre un somn, din care putem fi treziți prin puterea Domnului. În somn, nimeni nu poate ști ce se petrece în jurul lui, până se trezește din somn. La fel este și în cazul celor ce vor fi treziți din somnul adânc al morții.

Dar nu toți cei în credință se vor afla în somnul morții, atunci când Isus se va reîntoarce. Mulți vor fi încă vii, trăindu-și viața normală. Iată ce afirmă apostolul Pavel:

„Noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Christos.“ (1 TESALONICENI 4:15,16)

SUFLETUL

Această învățătură simplă despre moarte și înviere nu a fost pe deplin înțeleasă de mulți dintre creștinii sinceri datorită tezei false, larrăspândite, potrivit căreia oamenii ar poseda „suflete nemuritoare“.

Expresia „**suflet nemuritor**“ nu poate fi găsită în Biblie, acolo fiind declarat faptul că numai „**Dumnezeu este nemuritor**“, deoarece El este:

„Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea.“ (1 TIMOTEI 6:16)

Ideea că sufletul ar fi ceva invizibil și care niciodată nu moare, nu numai că este în contradicție cu textul de mai sus, dar a creat o foarte mare confuzie în gândirea creștină. De ce vorbește Biblia despre acel „somn“, dacă după moarte sufletul și-ar continua existența? Și dacă sufletul nu ar muri niciodată, atunci marea speranță a învierii nu și-ar mai găsi explicația.

Ideea de „suflet nemuritor“ își găsește originea, nu în Biblie, ci în filozofia antică greacă. Marele filozof grec Plato poate fi considerat primul care a dezvoltat și a dus la apogeu „Teoria sufletului nemuritor“, și numai de la această sursă documentară, s-a inspirat gândirea creștină, aproximativ la 200 de ani după moartea lui Christos.

Adevărata speranță creștină constă nu în faptul că am posedat un suflet nemuritor, ci în aceea că Domnul Isus Christos îi va ridica pe cei morți, la viață, atunci când El va reveni.

PĂCATUL ȘI MOARTEA

Lui Adam i se poruncise să nu mănânce din pomul cunoașterii binelui și răului (GENEZA 2:17), dar, păcătuiind prin neascultarea acestei Legi, el a fost condamnat să moară, fiind astfel îndepărtat de pomul vieții (GENEZA 3:19).

„În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.“ (GENEZA 3:19).

Nu se face aici nici o aluzie la viață după moarte. Moartea a fost pedeapsa dată lui Adam, din cauza neascultării și a păcatului său; și, astfel, această moarte a fost dată în moștenire tuturor descendenților săi.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat, moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, căci toți au păcătuit.“ (ROMANI 5:12)

Fără a lua în considerare vreo altă intervenție a lui Dumnezeu, moartea ar putea fi sfârșitul definitiv pentru noi toți; într-adevăr, am fi putut fi astfel, fără nici un fel de speranță. Dar, Vestea Bună a Evangheliei este aceea că noi, cu toții, putem fi salvați de aceas. Iar acest cuvânt se numește „**mântuire**“, „**salvare**“.

Într-o lecție ulterioară, vom putea dezbate mai pe larg despre marea și importantă lucrare a Domnului Isus Christos, care a murit pentru păcatele noastre, pentru ca noi să putem avea acea speranță de salvare de la moarte, prin „**înviere**“ sau „**resurrecție**“, care, de fapt este deșteptarea din somnul morții la o nouă viață. Aceasta va avea loc la reînțoarcerea lui Christos pe pământ.

Cum putem fi siguri de acest lucru? Deoarece după crucificarea și moartea Sa, Christos însuși a revenit la viață, devenind astfel „cel întâi născut dintre cei morți“ (COLOSENI 1:18), astfel fiind primul dintre oameni ridicat din moarte, la viață veșnică. Dar, spre deosebire de restul omenirii, El a fost fără de păcat. Spre deosebire de Adam, El a ascultat întru-totul voința Tatălui:

„S-a smerit și s-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea, și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus.“ (FILIPENI 2:8,9)

Deși fusese părăsit în stare de inconștientă, în mormânt, El a fost trezit din acel somn al morții, la viața veșnică. Apoi a fost ridicat în ceruri, la dreapta lui Dumnezeu. Isus se va reîntoarce pe pământ pentru a deștepta din moarte pe toți robii credincioși ai lui Dumnezeu, pentru a le da viața eternă pe care El însuși o împărtășește.

La mormântul lui Lazăr, Marta spusese despre fratele ei:

„Știu, că va învia la înviere, în ziua de pe urmă.“ (IOAN 11:24)

Profetul Daniel vorbea astfel despre aceste zile din urmă:

„ . . . va fi un timp de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt popoarele și până în vremea aceasta. Dar, în timpul acela, poporul tău va fi mântuit, oricine va fi găsit scris în carte. Mulți dintre cei care dorm în țărâna pământului se vor trezi: unii pentru viața veșnică, și alții, pentru rușine și dispreț veșnic.“ (DANIEL 11:1,2)

Mesajul Biblic este evident. Există viață veșnică și salvare față de moarte, pentru cei care cred în Isus și îi ascultă legile.

În prelegerea viitoare vom trata în amănunțime despre învierea lui Christos.

SUMAR

Numai în Biblie putem descoperi adevărul despre viață și moarte.

După ce dispăre ultima respirație, omul se reîntoarce în țărână.

Omul este total inconștient; este ca și când ar fi căzut într-un somn profund.

Omul nu posedă nici un suflet nemuritor care să-și continue existența după moare.

Unica speranță de salvare din moarte este învierea la revenirea Domnului Isus Christos din ceruri.

ÎNTREBĂRI

Vă rugăm să răspundeți în scris, îndrumătorului dvs, utilizând propriile dvs. cuvinte, formulări și expresii, la întrebările următoare:

B1: În conformitate cu Biblia, ce se întâmplă după moarte?

B2: De ce credeți că Biblia descrie moartea ca un somn?

Vă rugăm să ne solicitați sprijinul, în caz de incertitudine.

CBM, Căsuță Poștală 602, Of. Poștal No. 6, Str. Pavlov, Craiova cod. 1100

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 3

ÎNVIEREA LUI CHRISTOS

Cine a fost Isus Christos? În primul rând, El a fost evreu și a trăit în țara care în timpurile noastre se numește Israel, dar care în acele vremuri făcea parte din Imperiul Roman. Există o mărturie nepărtinitoare cu privire la Isus în scrierile renumitului istoric roman Tacitus, care relatează despre creștini, următoarele:

„Christos, de la care este derivat numele lor, a fost executat la ordinul procuratorului Pontius Pilate, în regiunea Tiberias.“ (ANNALE, XV 44)

În Biblie citim că execuția s-a concretizat prin crucificare și că un soldat roman l-a străpuns cu o suliță pentru a fi sigur că a murit (IOAN 19:33,34). Deasemenea, cei doi membrii ai Consiliului Evreiesc—Sanhedrin—care i-au purtat trupul la mormânt, au certificat că Isus era mort. Apostolul Pavel scria:

„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Christos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și că a înviat a treia zi, după Scripturi.“ (1 CORINTENI 15:3,4)

Astfel, Biblia dovedește, nu numai că El a murit și a fost înmormântat, dar și faptul că El a revenit la viață. Veștile despre învierea Sa au fost date întâi de îngeri către cele două femei venite la mormânt, devreme, în cea de-a treia zi. Ei le-au spus acestora:

„Pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți? Nu este aici, ci a înviat.“ (LUCA 24:5,6)

O astfel de Vestă Bună s-a răspândit cu repeziciune. Femeile s-au grăbit să le spună și ucenicilor, care la început n-au putut să creadă dacă este adevărat sau nu. Dar apoi, Isus însuși le-a apărut Mariei Magdalena și lui Simon Petru, apoi la cei doi discipoli care mergeau pe drumul către Emaus, lângă Ierusalim. În Ierusalim, Isus „li s-a prezentat El însuși, viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile și vorbind despre lucrurile care privesc împărăția lui Dumnezeu.“ (FAPTE 1:3).

Mai târziu, El le-a apărut la mai mult de 500 de frați, deodată, mare parte din ei încă în viață, atunci când Pavel a relatat despre aceasta (1 COR. 15:6).

La început, ei nu și-au putut crede ochilor, dar Isus le-a zis:

„Uitați-vă la mâinile și la picioarele Mele, că Eu sunt; pipăiți-mă și mă vedeți: un duh nu are carne și oase, cum vedeți că am Eu.” (LUCA 24:39)

Și pentru a-i convinge definitiv pe ucenicii Săi de realitatea prezenței Sale, Isus a luat apoi o bucată de pește fript și a mâncat-o în fața lor (LUCA 24:41-42).

Toma, care nu l-a crezut la început, a fost chemat să-și pună degetul în rănile din mâinile și coasta lui Isus (IOAN 20:27).

Cât de mult avem de învățat din cele expuse! Isus a demonstrat că același corp care este așezat fără viață în mormânt, a fost readus la viață. A putut fi atins și i-au fost simțite carnea și oasele. Da! Era exact același Isus, deci Isus a fost ridicat din moarte, viu!

Dar cum putem fi siguri că Scriptura ne relatează adevărul? Să fie posibil ca discipolii să fi inventat întreaga istorie, deoarece ei au vrut să se creadă că Isus s-a reântors la viață? Dacă citim relatările din Evangheliile, observăm că ni se prezintă imaginea unui grup de oameni, care după moartea Domnului erau fără de speranțe. Astfel, femeile așteptau să găsească în mormânt, un corp fără de viață (ca de obicei), și nu i-au putut înțelege dispariția. Iar ucenicii nu ar fi crezut în afirmația îngerilor că Isus a fost ridicat la viață? Nu este vorba că ei nu ar fi dorit ca Isus să se reântoarcă la viață, dar pentru ei un astfel de eveniment părea de domeniul imposibilului, de aceea cade ipoteza inventării chiar de către ei a teoriei învierii lui Isus.

Apoi, numai cu puțin timp înainte de crucificare, cei mai mulți dintre ei s-au îndepărtat de Isus, din teamă, și El, aproape că a murit singur. Iar apoi, îi găsim pe aceeași ucenici mergând pe drumul spre Ierusalim, pentru a-i predica învierea. Numai că miracolul în sine al învierii și dovezile pe care ei înșiși le-au avut au putut produce o astfel de schimbare.

Putem avea certitudinea că într-adevăr mormântul era gol. Dacă trupul ar fi fost găsit acolo, dușmanii lui Isus ar fi putut să-l ia, pentru a dovedi că ucenicii Lui nu ar fi spus adevărul și din același motiv, putem fi absolut siguri că nu a fost luat nici de evrei.

Dacă evreii nu i-au luat corpul, ar fi putut ucenicii să-l ia și apoi să pretindă că Isus trăia? Nu, este imposibil! Discipolii și-ar fi riscat viața declarând în acest

mod că Isus trăia! Putem să credem că ei și-au riscat viețile pentru ceea ce ei înșiși nu cunoșteau cu adevărat? Singura explicație a mormântului gol este aceea pe care o găsim în Biblie și anume că miracolul învierii a avut loc cu adevărat.

Unde se află Isus acum? Citim în primul capitol din Faptele Apostolilor, că după o perioadă de mai multe săptămâni, timp în care Isus a stat de vorbă cu ucenicii Săi, și le-a întărit credința, El a fost ridicat în ceruri (FAPTE 1:9). Ni se spune că El trăiește acum pentru întotdeauna, că El este Marele Preot al nostru, și că se află la mâna dreaptă a lui Dumnezeu, astfel încât ne putem ruga Domnului, cu toată încrederea, prin El.

„În adevăr, El a fost răstignit în slăbiciune, dar trăiește prin puterea lui Dumnezeu.“ (2 COR 13:4)

„Dar El, fiindcă rămâne în veac, are o preoție care nu poate fi transmisă de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei care se aproprie prin El de Dumnezeu, pentru că trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei.“ (EVREI 7: 24-25)

„Iar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.“ (EVREI 10:12)

Astfel, Isus este acum în ceruri, dar nu va rămâne acolo pe vecie. Atunci când și-a părăsit ucenicii pe Muntele Măslinilor, aproape de Ierusalim, și a fost ridicat la ceruri, au apărut doi îngeri, care le-au spus ucenicilor:

„Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum l-ați văzut mergând la cer.“ (FAPTE 1:11)

Isus se va reîntoarce pe pământ, în același loc din Muntele Măslinilor, (vezi ZAHARIA 14:4). Același Isus, pe care ucenicii l-au putut atinge și vorbi, al cărui corp era din carne și oase, va veni din nou.

Întreaga lume va trebui să accepte faptul învierii, și dovada că El este într-adevăr, Fiul lui Dumnezeu.

Dar, aceia care acum îl urmează cu credință și-i ascultă legile, îl vor urma și în victoria asupra morții, după cum însuși a făcut-o.

În următoarea prelegere vom trata pe larg despre reîntoarcerea lui Christos pe pământ.

SUMAR

Isus a murit și a fost înmormântat, dar El a fost ridicat din nou la viață, prin puterea lui Dumnezeu.

Există o dovadă incontestabilă a învierii lui Isus. A fost cu adevărat Isus, cel ce le-a apărut discipolilor.

Acum, El are viață veșnică și se va reîntoarce din ceruri, pentru a-i ridica pe cei morți la viață.

ÎNTREBĂRI

Vă rugăm să răspundeți, folosind propriile dvs. cuvinte, formulări și expresii la întrebările de mai jos, pe care să le trimiteți îndrumătorului dvs.:

C1: După ce Lazăr a murit, ce speranță de viață viitoare le-a dat Isus, Martei și Mariei? (vezi IOAN cap. 11). Și, ce credea Marta?

C2: Ce ni se relatează despre învierea corpului lui Isus?

Vă rugăm, menționați nelămuririle dvs. pentru a le rezolva împreună.

CBM, Căsuță Poștală 602, Of. Poștal No. 6, Str. Pavlov, Craiova cod. 1100

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 4

REÂNTOARCEREA DOMNULUI ISUS CHRISTOS PE PĂMÂNT

Pentru aceia care acceptă Biblia drept Cuvântul Domnului, nu este nici un dubiu că Isus se va întoarce, așa după cum o scot în evidență și următoarele pasaje:

*„Căci **Fiul Omului** va veni în slava Tatălui Său cu îngerii Săi, și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.“ (Matei 16:27)*

El va veni ca judecător.

*„Atunci vor vedea pe **Fiul Omului** venind pe un nor, cu putere și cu mare slavă.“ (Luca 21:27)*

„Iată, El vine cu norii și orice ochi Îl va vedea și cei care L-au străpuns.“ (Apocalipsa 1:7)

El va veni vizibil și cu putere.

„Acest Isus, care a fost înălțat la cer dintre voi, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.“ (Fapte 1:11)

„Tot așa și Christos, după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta o a doua oară, celor care Îl așteaptă, nu în legatură cu păcatul, ci pentru mântuire.“ (Evrei 9:28)

Atunci când El se va reântoarce, El îi va ridica pe cei morți și îi va judeca pe cei care au auzit Evanghelia, fie că au acceptat-o sau nu, și îi va răsplăti pe adevărații credincioși cu salvarea de moarte, dându-le viață veșnică.

Mulți creștini cred că înainte ca Isus să se reântoarcă, lumea va fi convertită prin predicarea Evangheliei și că va fi o măreață renaștere religioasă. Dar, privind lumea zilelor de astăzi, un astfel de prospect pare de nerealizat într-un viitor apropiat, și de fapt nici Biblia nu spune ce se va întâmpla. Contrar chiar, apostolul Pavel scria că în ultimele zile (timpul înaintea revenirii lui Christos), va crește

necredința, oamenii devenind mai iubitori de plăceri lumești, decât iubitori de Dumnezeu (vezi 2 Timotei 3:1-6). În aceste versuri se dă o descriere a unei lumi foarte asemănătoare cu cea de astăzi, și dacă acceptăm cuvintele lui Pavel, putem vedea atunci că situația poate deveni și mai rea decât acum. Câteva dintre cuvintele lui Isus confirmă acest lucru:

„Când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pământ?” (Luca 18:8)

Răspunsul la această întrebare pare să fie acela că în timp ce vor exista câțiva care îl vor aștepta și vor spera în întoarcerea Sa, cei mai mulți oameni sau vor ignora acest măreț eveniment, sau atunci când îl vor auzi, nu vor fi interesați, simplu vor întoarce spatele și îl vor ignora.

Dar, pentru cei puțini, care speră în reînțoarcerea lui Isus, este normal să se întrebe cât timp au de așteptat. Va fi reînțoarcerea Sa în curând, sau după un lung timp? Discipolii înșiși s-au gândit la aceasta și i-au spus Învățătorului lor:

„Spune-ne: când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?” (Matei 24:3)

Într-un citat paralel din Luca, putem citi cum Isus, la început de toate i-a avertizat cu apropierea distrugerii Ierusalimului de către armatele romane și de împrăștierea evreilor în toate părțile Imperiului Roman, unde cei mai mulți ar fi fost vânduți ca sclavi. Aceasta s-a întâmplat în anii 70 d.C.

„Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți atunci că pustiirea lui este aproape . . . va fi mare strâmtorare pe pământ și mânie împotriva poporului acestuia. Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi duși captivi printre toate popoarele și Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri până se vor împlini timpul neamurilor.” (Luca 21:20-24)

S-a realizat această profeție, căci pentru multe secole Ierusalimul a fost supus la diferiți cuceritori din „neamuri” precum: romani, perși, arabi, cruciați și turci. În 1917 turcii au fost înlăturați, ca armata Britanică să intre în Ierusalim, dar în 1948 Marea Britanie a renunțat la dominația sa, evreii declarând stabilirea Statului Israel. Aceasta a fost imediat urmată de un război între evrei și arabi, la sfârșitul căruia Ierusalimul a fost împărțit între Israel și Iordania. În 1967 a fost un alt război, „Războiul de șase zile”, în timpul căruia Israelul a preluat Vechiul Oraș, care era în mâinile Iordaniei, astfel că Ierusalimul devenind unit din nou.

Încă de atunci Ierusalimul a încetat să mai fie „călcat de neamuri”, reieșind că „timpurile neamurilor” sunt aproape de împlinire. Dacă vom continua să citim

din Luca 21, aflăm că Isus vorbea despre un timp de „strâmtorare“, popoarele fiind în chin și suferință. Astfel El spune:

„Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor, cu putere și cu mare slavă. Când va începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie.“ (Luca 21:27,28)

La acestea putem să adăugăm un pasaj din profeția lui Ezechiel cu privire la reîntoarcerea evreilor pe propriile lor pământuri:

„Iată, voi lua pe fiii lui Israel din mijlocul popoarelor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce în țara lor. Voi face din ei un singur popor în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat.“ (Ezechiel 37:21,22)

Acest „**Rege**“ nu poate fi altul decât Isus. Atunci când a fost crucificat, pe cruce erau inscripționate cuvintele: „**Isus Nazarineanul, împăratul Iudeilor**“ (Ioan 19:19).

Renașterea evreilor ca națiune și eliberarea Ierusalimului de sub puterea „neamurilor“ sunt semne evidente că a doua venire a lui Christos nu este departe. Timp de două mii de ani evreii au fost împrăștiați în toate părțile lumii, fiind persecutați, urâți și disprețuiți. Dar în timpul ultimului secol s-a produs o miraculoasă schimbare în soarta lor. Acum există peste trei milioane de evrei în Israel. Vorbesc limba lor antică, care din vechime s-a vorbit numai în sinagogi, considerată limbă moartă, Ierusalimul fiind acum cel mai important oraș al lor.

Aceste evenimente uluitoare ne atenționează că trebuie să fim pregătiți pentru o curândă reîntoarcere a Domnului Isus Christos. Suntem gata să-L întâmpinăm? Suntem pregătiți să „ne ridicăm capetele, pentru că răscumpărarea se apropie“? (Luca 21:28)

În lecția viitoare vom trata mai mult despre locul evreilor în planul lui Dumnezeu, ca apoi să explicăm de ce Pavel a descris credința sa drept „speranța lui Israel“.

SUMAR

Isus se va reîntoarce în persoană pe pământ, într-un timp de strâmtorare și necaz, când necredința va fi mare. Reîntoarcerea evreilor pe pământurile lor străbune este un semn că venirea Lui nu este departe.

ÎNTREBĂRI

D1: Aproape la fiecare sfârșit de capitol din 1 Tesaloniceni, apostolul Pavel menționează a doua venire a lui Christos. Găsiți și listați versetele respective (sub forma 1:10).

D2: Care semne indică faptul ca reînțoarcerea lui Christos este aproape?

CBM, Căsuță Poștală 602, Of. Poștal No. 6, Str. Pavlov, Craiova cod. 1100

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 5

POPORUL EVREU ÎN PLANUL LUI DUMNEZEU

Nimeni nu poate nega faptul că poporul evreu este printre cele mai remarcabile popoare pe care omenirea le-a cunoscut dintotdeauna. Timp de două mii de ani, deși au fost răspândiți aproape în toate țările, totuși ei și-au menținut identitatea lor separată. Deasemenea, au fost marcați ca „deosebiți“ și constant, de-alungul istoriei, ei au avut de suferit din cauza diferenței de rasă și religie. Deseori ei au fost urâți, sau disprețuiți. Câteodată, ei au încercat să devină mai apropiați cu națiunile printre care trăiau, dar circumstanțele le-au făcut acest lucru imposibil. Evreii constituie un popor separat, nu deoarece ei ar dori-o, ci datorită faptului că ei au fost aleși de Dumnezeu în mod special, pentru a fi „**poporul Său**“.

Relația lui Dumnezeu cu poporul evreu a început printr-un bărbat, numit Avram, care trăia în orașul idolatru Ur, dintr-o zonă care acum aparține Irakului. Dumnezeu i-a spus să părăsească Urul și să vină în locul care acum se numește Israel. Avram, crezând și ascultându-l pe Dumnezeu, a devenit modelul și părintele tuturor aceluia care sunt „**copiii lui Dumnezeu**“ prin credință. Mai târziu, numele lui a fost schimbat în Avraam.

Evreii sunt descendenții lui Avraam prin fiul său Isaac și nepotul său Iacov, căruia i s-a dat mai târziu numele de Israel. O foamete grea l-a condus pe Iacov și pe familia sa mare, jos, spre Egipt, unde au prosperat și au devenit numeroși, bucurându-se de favorurile Faraonului, regele Egiptului. Dar, după un timp, un alt rege a venit la putere, care a început să se teamă și să nu aibă încredere în Israelii, făcându-i sclavi. Truda și suferința lor a crescut, devenind atât de mare, încât i-au cerut ajutorul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu l-a trimis pe Moise ca eliberatorul lor, arătând că lor trebuia să li se permită să părăsească acea țară.

Faraonul a fost determinat să-i țină acolo, dar Dumnezeu, prin Moise, a dat o serie de plăgi dezastruoase peste țară. Voința Faraonului a fost înfrântă și Israelii li s-a permis să plece. După plecarea acestora, Faraonul și-a schimbat decizia, urmărindu-i, însă un alt mare miracol i-a scăpat pe Israelii care au traversat

Marea Roșie și au intrat prin Sinai, în Arabia, unde Dumnezeu a făcut un legământ solemn cu ei, dându-le o serie de legi. Iată cuvintele lui Dumnezeu, către popor, prin Moise:

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți ține legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu. Îmi veți fi o împărăție de preoți și un popor sfânt.“ (Exod 19:5,6)

Astfel, Israeliiților li s-a spus să asculte de Dumnezeu, întocmai cum făcuse Avraam, înaintea lor. Și atâta timp cât ar fi fost ascultători, ei ar fi prosperat ca popor al lui Dumnezeu, o națiune sfântă, însă marele privilegiu implica și grele responsabilități. Consecințele, atât ale ascultării, cât și ale neascultării, li s-au prezentat în mod clar. Ascultarea ar fi adus binecuvântări extraordinare, pace și belșug în pământul Canaanului, acum „Israel“, pe care ei l-ar fi avut în posesiune veșnică. Pe de altă parte, dacă ar fi fost neascultători și ar fi început să se roage la dumnezeii popoarelor din jurul lor, ar fi avut parte de dezastre:

„Domnul te va face să fii bătut de vrăjmașii tăi . . . nu veți mai rămâne decât un mic număr, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului Dumnezeului tău . . . Domnul te va împărștia printre toate popoarele, de la o margine a pământului la cealaltă: și acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi, dumnezei de lemn și de piatră. Printre aceste neamuri nu vei fi liniștit și nu vei avea un loc de odihnă pentru talpa picioarelor tale . . . Viața îți va sta nehotărâtă înainte, vei tremura zi și noapte, nu vei fi sigur de viața ta.“ (Deuteronom 28: 25,62,64-66)

Aceste cuvinte, intenționate ca o avertizare, au devenit de fapt, o profecie a istoriei acestei națiuni. Cât timp au trăit în pământul Israelului, ei au fost în mod constant neascultători, ca în cele din urmă să nu-L recunoască pe Domnul Isus Christos, drept Fiu al lui Dumnezeu, fiind totodată și răspunzători de moartea Lui. Toate avertizările despre pedepsire nu au fost ascultate și timp de două mii de ani, ei au suferit persecuții repetate, îndeosebi din partea popoarelor creștine, culminând cu persecuția și camerele de gazare din Germania lui Hitler.

Dar ei au supraviețuit, așa după cum Dumnezeu precizase că va fi. Ei sunt martori ai realității existenței lui Dumnezeu. Există astăzi evrei aproape în toate țările lumii, în timp ce până spre sfârșitul secolului trecut, foarte puțini puteau fi găsiți în Israel. Situația s-a schimbat de curând, așa după cum profetii Vechiului Testament au prezis. Dumnezeu nu și-a uitat poporul Său, iar profetul Ezechia vorbește despre promisiunea întoarcerii în pământurile părintești, astfel:

„Căci vă voi scoate dintre popoare, vă voi strânge din toate țările și vă voi aduce iarăși în țara voastră . . . Veți locui în țara pe care am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru.“ (Ezechiel 36:24,28)

În lecția 4 ne-am referit la Ezechiel 37:22, și la promisiunea că după reîntoarcerea în pământul Israelului, ei vor avea un rege, care va fi Isus Christos. Astfel, reîntoarcerea evreilor pe pământurile lor, este înlănțuită de reîntoarcerea lui Isus pe pământ. El Însuși a spus că Ierusalimul este „cetatea Marelui Împărat“ (Matei 5:35), și că va domni de la Ierusalim peste întreaga lume.

Se poate pune o întrebare importantă: în prezent evreii încă nu pot accepta ideea că Dumnezeu a avut un Fiu, și-L neagă pe Isus ca Mesia. Mulți dintre ei, într-adevăr sunt în așteptarea lui Mesia, dar cred că acesta va fi un om mareț, un muritor și că eventual va muri după ce își va îndeplini lucrarea de restaurare a Israelului până la măreție. Se va schimba această situație? Vor continua evreii să nege adevărul, că Isus este Fiul lui Dumnezeu?

Rezultă din profeție că înaintea reîntoarcerii lui Christos evreii vor trece printr-o perioadă de dezastre, când tot ce au realizat va fi pierdut. Ierusalimul va fi din nou atacat și capturat de armatele ostile, dar Dumnezeu îi va elibera; aceste armate vor fi în final învinse și Ierusalimul va fi salvat.

„Este timpul de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi salvat din el.“ (Ieremia 30:7)

„Și voi strânge toate popoarele să lupte împotriva Ierusalimului. Cetatea va fi luată, casele vor fi jefuite . . . Și Domnul se va arăta și va lupta împotriva acestor popoare, cum s-a luptat în ziua bătăliei. Și picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit . . .“ (Zaharia 14:2-4)

Muntele Măslinilor este locul de unde Isus a mers în ceruri, iar ucenicilor Săi li s-a promis că El se va reîntoarce exact în același fel cum a plecat (Fapte 1:11).

Și după cum evreii își vor pune problema teritoriului lor, aceasta ar cauza convertirea lor spre adevăr. Ei vor învăța că acela care i-a salvat de inamicii lor nu este altul decât Isus Christos.

„ . . . își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge, cum plânge cineva pe singurul lui fiu . . .“ (Zaharia 12:10)

Când Isus și apostolii au plecat să predice Evanghelia, ei au predicat despre

„Împărăția lui Dumnezeu“. În lecția care va urma, vom trata despre legătura dintre istoria evreilor și venirea Împărăției lui Dumnezeu.

SUMAR

Evreii sunt descendenți ai lui Avraam, și ei au fost aleși de Dumnezeu ca „popor al Său“. Din cauza neascultării lor constante, ei au fost pedepsiți și în cele din urmă răspândiți pretutindeni în lume. Reînțoarcerea lor Pe pământul lor strămoșesc este un semn că reînțoarcerea lui Christos este aproape. La reînțoarcerea Sa ei vor trece printr-un timp de mari neazuri și vor fi convertiți.

ÎNTREBĂRI

- E1: În Vechiul Testament sunt mai multe profeții cu privire la evrei, care deja au fost îndeplinite. Puteți menționa două din ele?
- E2: Exceptând un număr mic de evrei, aceștia în general nu cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Așa va fi și în viitor, și dacă nu, care va fi cauza schimbării lor?

CBM, Căsuță Poștală 602, Of. Poștal No. 6, Str. Pavlov, Craiova cod. 1100

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 6

ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Când Isus a început să predice evreilor, cu mult înainte de crucificarea Lui, am citit că El a predicat Vestea Bună a Împărăției lui Dumnezeu (Luca 8:1).

De aceea era ceva ce ascultătorii Săi puteau înțelege, înainte ca ei să cunoască despre sacrificiul Său prin moarte. Atunci când i-a învățat pe ucenicii Săi să se roage, venirea împărăției lui Dumnezeu era una din primele rugăminți.

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfîntească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt.“ (Matei 6:9,10)

Ce este atunci „**Împărăția lui Dumnezeu**“? Mulți dintre cei care se numesc Creștini au o vagă idee despre semnificația acestor cuvinte. Dar, dacă i s-a dat o asemenea importanță chiar de însuși Domnul Isus, în predica Sa și în rugăciunea Sa, trebuie să fie foarte important ca noi să înțelegem pentru ce ne rugăm. Răspunsul îl găsim chiar în conținutul rugăciunii: **Facă-se voia Ta „pe pămînt“**, așa după cum este și în cer. Când împărăția lui Dumnezeu va veni, voința Domnului va fi îndeplinită și va fi văzută că se va îndeplini pe acest pămînt. Și dacă noi trebuie încă să ne rugăm pentru aceasta, cu siguranță că până acum nu a venit. Dar ea veni și va trebui să vină, căci numai Dumnezeu are puterea de a o îndeplini.

O împărăție (regat) trebuie să aibe un împărat (rege), un popor, o țară și un sistem de legi; deasemenea este important, în primul rând, să înțelegem că Împărăția lui Dumnezeu deja a existat în trecut. Venirea Împărăției nu va fi de fapt ceva absolut nou, ci o veche împărăție (regat) restaurată. Și pentru a lămuri acest punct trebuie să ne întoarcem la cele discutate în lecția nr.5. Când israeliții au părăsit Egiptul, ei au scăpat traversând Marea Roșie și au venit la Muntele Sinai, în Arabia, unde Dumnezeu a făcut un legământ solemn cu ei, dându-le un sistem de legi. Mai târziu, El i-a adus în pământul Canaanului, așa cum era numit atunci. Astfel, iată că a existat un popor, existau legi, exista o țară. Exista,

deasemenea un Rege—Dumnezeu Însuși, și aceasta poate fi demonstrată de la un incident, care s-a întâmplat cu mult mai târziu.

A venit un timp când israeliții și-au dorit un Rege care să fie ca regii națiunilor care îi înconjurau—adică cineva pe care ei ar fi putut să-l vadă și care i-ar fi condus în războaie. De aceea, ei au mers la Samuel, care activa ca un judecător și conducea poporul în acel timp, căruia și-au exprimat dorința: „Acum pune un împărat peste noi, să ne judece ca la toate popoarele.“ (1 Samuel 8:5) Samuel a fost dezamăgit, simțindu-se el însuși renegat, și s-a rugat lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus: „. . . nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei.“ (1 Samuel 8:7), și i-a poruncit lui Samuel să îndeplinească ceea ce ei i-au cerut. Apoi Saul a devenit rege peste Israel.

Deci, încă de când ei au intrat în pământurile lor, Dumnezeu le fusese Regele lor. El i-a urmărit în mod constant și le-a dat victorii asupra dușmanilor. Dar, deoarece El era invizibil, poporul Său necesita să aibe credința că El era într-adevăr aproape de ei. Și iată că această lipsă de credință a cauzat decăderea națiunii.

Vedem, deci, că Regatul lui Dumnezeu a existat în acele zile îndepărtate; și Saul, ca și Regii care au venit după el, au domnit de pe tronul Domnului. David, care i-a urmat lui Saul, ca Rege, declara:

„Dintre toți fii mei—căci Domnul mi-a dat mulți fii—a ales pe fiul meu Solomon, ca să-l pună pe scaunul de domnie al împărăției Domnului, peste Israel.“ (1 Cronici 28:5)

După moartea lui Solomon, fiul său Roboam nu a mai reușit să mențină națiunea încheată, și regatul s-a divizat în două, partea de nord, căreia i s-a dat numele de Israel, și partea de sud, cunoscută sub numele de Iudeea. Regii Israelului au fost toți idolatri, și după aproape trei sute de ani, acest regat de nord a căzut în captivitate sub Asiria. În Iuda, deși câțiva regi, precum Ezechia, au avut credință în Dumnezeu și au încercat să păstreze adevărata credință, poporul a alunecat din ce în ce mai mult pe căile păgânismului. În final, așa după cum Dumnezeu îi avertizase, Iuda, deasemenea a fost luată în captivitate, în Babilon, care se ridicase cu putere după colapsul Imperiului Asirian.

Ultimul rege care a domnit pe „**Tronul Domnului**“ a fost Zedechia, care a primit un mesaj de la Dumnezeu, o profeție că regatul va fi desființat, dar nu pentru întotdeauna. Un alt rege avea să vină, care sub Dumnezeu trebuia să restabilească regatul:

„Și tu nelegiuitule, gata să fii ucis, prinț al lui Israel, a cărui zi vine când nelegiuirea este la urmă! La o parte cu diadema, jos coroana! Nu mai este cum a fost. Ce este plecat, va fi înălțat, și ce este înălțat, va fi plecat! Voi da jos cununa, o voi da jos! Dar lucrul acesta nu va avea loc decât la venirea Aceluia care are drept la ea și în mâna căruia o voi da.“ (Ezechiel 21: 25-27)

Cine este acesta, căruia i se cuvine, cu dreptate, tronul? Nimeni altcineva, decât Domnul Isus Christos! Aceasta este una dintre cele mai importante legături dintre Vechiul și Noul Testament, ceea ce reiese dacă vom urmări Evanghelia lui Luca, la momentul când îngerul Gabriel i-a apărut Mariei și i-a spus că va avea un fiu, care va fi Fiul lui Dumnezeu:

„Și iată, vei rămâne însărcinată și vei naște un Fiu, căruia îi vei spune Isus. El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui-Prea-Înalt și Domnul Dumnezeu Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. El va împărăți peste casa lui Iacov în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit.“ (Luca 1:31-33)

Împărăția lui Dumnezeu va fi restabilită din nou pe pământ, urmând reînnoirea lui Isus din ceruri. Lumea va avea un Rege, care va fi atot-puternic, de care întreg pământul va asculta, un rege care va fi în stare să aducă pacea, în cele din urmă, acestei lumi pline de necazuri. Este lipsit de sens să sperăm că guvernele acestei lumi ar putea aduce pacea; numai Isus o poate face. Această venire a Împărăției va fi restaurarea anticului Regat al Israelului.

Când vom înțelege aceasta, vom putea vedea adevărata semnificație a întrebării pe care ucenicii i-au pus-o lui Isus cu puțin timp înainte de a-i părăsi și a se urca la ceruri:

„... li s-a prezentat El însuși viu, prin multe dovezi de netăgăduit, fiind văzut de ei timp de patruzeci de zile și vorbind despre lucrurile care privesc împărăția lui Dumnezeu . . . Deci, pe când erau ei strânși laolaltă, L-au întrebat, zicând: Doamne, în acest timp vei stabili Tu împărăția lui Israel?“ (Fapte 1:3,6)

Putem vedea acum de ce Pavel, ajungând la Roma ca prizonier, le putea spune evreilor:

„... din cauza nădejzii lui Israel port eu acest lanț.“ (Fapte 28:20)

Împărăția lui Dumnezeu, pe care el a predicat-o, era „speranța lui Israel“. Împărăția lui Dumnezeu, pentru care Creștinii trebuie să se roage, nu va fi o împărăție în ceruri, sau o stare mintală a credincioșilor; va fi anticul Regat al Israelului restaurat deasupra ruinelor regatelor existente.

Profetul Daniel a avut o viziune, în care împărățiile acestei lumi erau reprezentate prin imaginea unui om, făcut din metale diferite, cu picioarele parte din lut și parte din fier. Imaginea a fost distrusă de către o piatră, care a devenit un munte uriaș și care a umplut pământul. Interpretarea viziunii a fost relatată de Daniel, după cum urmează:

„În zilele acestor împărați, Dumnezeuul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi distrusă și care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma și va nimici toate acele împărății, dar ea însăși va dăinui pentru totdeauna.“ (Daniel 2:44)

Cu aceste date suplimentare, vă va fi de ajutor să citiți din nou lecția introductivă. În lecția următoare vom trata despre legătura dintre venirea Împărăției lui Dumnezeu și mântuirea voastră personală; despre păcatul nostru și despre nevoia de pocăință.

SUMAR

Împărăția lui Dumnezeu, pentru care trebuie să ne rugăm, va fi o împărăție pământească, anticul Regat al Israelului, restaurat sub conducerea Domnului Isus Christos, la reînnoirea Sa. El va înlocui toate regatele existente.

ÎNTREBĂRI

F1: A existat o Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, înainte?

F2 : Va fi viitoarea Împărăție a lui Dumnezeu pe pământ? Cine îi va fi Rege?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 7

DESPRE PĂCAT ȘI MÂNTUIRE

LOCUL NOSTRU ÎN ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Am învățat că Împărăția lui Dumnezeu, despre care a predicat Isus, va fi un regat real pe acest pământ, și care va fi întemeiată când El se va reîntoarce să domnească ca Rege. Am văzut că această speranță creștină se bazează clar pe planul Domnului cu poporul evreu—care este de fapt, „speranța lui Israel”. Venirea împărăției va semnifica înlocuirea tuturor guvernelor existente și începutul unei noi ere, când pacea și plenitudinea vor fi în abundență. Dar ce însemnătate vor avea toate acestea pentru noi personal? Ce trebuie să facem pentru a fi siguri că vom avea un loc aparte în aceste evenimente?

La început de toate, trebuie să învățăm despre pocăință și iertare. Când Isus a predicat pentru prima dată despre Împărăția lui Dumnezeu, El a poruncit ca oamenii să se pocăiască.

„S-a împlinit timpul și împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie!” (Marcu 1:15)

Când apostolii au început să predice în Ierusalim că Isus s-a ridicat din moarte, oamenii le spuneau:

„Fraților, ce să facem? Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre.” (Fapte 2:37,38)

Trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu și să ne recunoaștem păcatele. Pentru a te pocăi, mai întâi de toate trebuie să te confesezi, ca apoi să iei o decizie de a renunța la păcat și de a încerca să ascuți legile lui Christos.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.” (1 Ioan 1:9)

NATURA PĂCATULUI

Păcatul este neascultarea față de oricare din poruncile lui Dumnezeu; dar, Biblia adesea folosește cuvântul „păcat“, care are o semnificație mai mult în sens general, decât „păcatul individual“. „Păcatul“ este, de fapt, un fel de boală care ne afectează pe toți. Chiar de la naștere, dorim să ne îndeplinim propria noastră dorință. Aceasta este în contradicție cu legile lui Christos, care ne spun că trebuie să punem înaintea de toate nevoile altora.

În Epistola către Romani, apostolul Pavel își descria propria sa condiție:

„Știu, în adevăr; că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea: pentru că în mine este voința, dar nu este puterea de a face binele. Căci nu practic binele pe care îl vreau, ci răul pe care nu îl vreau, iată ce fac!“ (Romani 7:18-19)

Acestea sunt cuvinte uimitoare; unul dintre cei mai mari creștini, care au trăit până acum, admite că el nu poate controla dorințele naturii sale umane. Și în ciuda tuturor eforturilor sale, el continuă păcătuiind—continuă să facă ceea ce este greșit. El explică problema sa astfel:

„Găsesc deci în mine legea aceasta: când vreau să practic binele, răul stă lipit de mine. Fiindcă, după omul dinăuntru îmi place legea lui Dumnezeu, dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii minții mele și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?“ (Romani 7:21-24)

NATURA UMANĂ

Este evident, din aceste cuvinte, că noi nu putem prin eforturile noastre proprii să devenim curați în fața Domnului. Numai El ne poate salva. Natura umană nu este una natural bună, așa după cum mulți oameni bine intenționați își imaginează. A crede în natura umană înseamnă a nega Scriptura:

„Inima este nespus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască?“ (Ieremia 17:9)

„... dinăuntru, din inima oamenilor ies gânduri rele, fapte de adulter; desfrânări, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, fapte de rușine, ochi rău, hulă, orgoliu, nebulie.“ (Marcu 7:21,22)

Când Biblia vorbește despre natura noastră, se folosește expresia „fire păcătoasă“.

Aceasta este statutul nostru natural, natura cu care ne-am născut. În limba greacă veche, acest cuvânt este „sarx“ care se traduce prin „natură păcătoasă“.

„. . . gândirea firii păcătoase este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Și cei care sunt în firea păcătoasă nu pot să placă lui Dumnezeu.“ (Romani 8:7,8)

Ființele umane sunt natural egoiste. Dumnezeu dorește să ne eliberăm de egoism, să căutăm bunătatea pentru alții și să punem nevoile lor înaintea alor noastre. Un creștin trebuie să încerce să facă acest lucru, dar chiar și atunci când se străduie din greu să realizeze acest lucru, precum apostolul Pavel, își dă seama că nu-și va putea niciodată depăși tendința de a păcătui. Numai Domnul Isus Christos a reușit să fie perfect și fără de păcat, deși El a fost ispitit în același mod cum suntem și noi.

ISPITA

Apostolul Iacov ne spune că ispita vine din interiorul nostru:

„Fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făptuit, aduce moartea.“ (Iacov 1:14,15)

Dintre toți oamenii, numai Isus nu a permis păcatului să-i preia controlul acțiunilor și gândurilor Sale, și de aceea Dumnezeu L-a ridicat apoi din moarte și i-a dat viață veșnică.

„. . . S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea, Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume.“ (Filipeni 2:8,9)

Încă de când tatăl nostru, Adam, a păcătuit pentru întâia dată, și din cauza acestui act de neascultare, toți oamenii, inclusiv Isus însuși, au moștenit o natură (fire) care este supusă păcatului, și un corp care este supus morții. Dumnezeu nu ne-a ținut pe noi vinovați din cauza naturii pe care o purtăm; dar dacă noi păcătuim și nu îl ascultăm pe Dumnezeu, vom fi judecați de El, și avem nevoie de a fi iertați pentru a fi salvați de la moarte. Auzind adevărul despre Isus Christos, vom fi judecați în ultima zi, când:

„Toate popoarele vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre.“ (Matei 25:32)

IERTAREA

Vestea Bună a Evangheliei este aceea că Dumnezeu dorește să ne ierte păcatele noastre, dacă noi credem în Domnul Isus Christos. Când Pavel se plânge:

„O, nenorocitul de mine! Cine mă va scăpa din acest trup de moarte?” (Romani 7:24)

Pavel, apoi adaugă:

„Mulțumesc lui Dumnezeu, prin Isus Christos, Domnul nostru!” (Romani 7:25)

Putem fi mântuiți prin credință.

„Căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” (Efeseni 2:8)

Am arătat că pocăirea este necesară. Până când nu ne pocăim, nu putem fi mântuiți. Acesta reprezintă un alt pas pe care trebuie să-l facem, dacă vrem să fim acceptați de Dumnezeu. Deja s-a dat răspuns la întrebarea lui Petru: „Fraților, ce să facem?” El spune:

„Pocăiți-vă, le-a zis Petru, și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Christos, spre iertarea păcatelor voastre.” (Fapte 2:38)

Prin botez, simbolic împărtășim moartea lui Isus. în lecția următoare vom trata despre moartea Lui, ca mai târziu să discutăm despre botezul Său și semnificație.

SUMAR

Noi moștenim de la Adam o natură care este incurabil păcătoasă, dar Vestea Bună a Evangheliei este că Dumnezeu ne va ierta păcatele noastre dacă vom crede în Domnul Isus Christos, ne vom pocăi și ne vom boteza. Apoi vom fi gata să luăm parte la venirea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

ÎNTREBĂRI

G1: Cum este descrisă natura umană în Biblie?

G2: Ce trebuie să facem pentru a fi salvați de la moarte?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 8

MOARTEA LUI ISUS

PREVESTIREA DIN PROFEȚII

Cu mult timp înainte ca Isus să se nască, fusese profețit că în orașul Bethlehem se va naște un copil evreu, care va deveni Rege al Israelului. El va fi Fiul lui Dumnezeu, fiu al unei fecioare, descendent din Avraam și David. Dar, deasemenea se spusese că El va trebui să îndure suferință și că va trebui să moară pentru ca să-și mântuiască poporul de păcatele lor.

„El era disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința . . . El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănilor Lui suntem vindecați . . . El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit pentru păcatele poporului meu.“
(Isaia 53:3-5,8)

Domnul Isus cunoștea Vechiul Testament foarte bine. Ca și copil de doisprezece ani, El și-a uimit profesorii în Templul din Ierusalim, prin cunoștințele și înțelegerea Sa. Din Evanghelii aflăm că El știa încă dinainte că va suferi o moarte crudă, din mâinile dușmanilor Săi.

„De atunci încolo, Isus a început să arate ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să sufere multe din partea bătrânilor; din partea preoților cei mai de seamă și din partea cărturarilor; că va fi omorât și că a treia zi va învia.“
(Matei 16:21)

Însă ucenicii nu au putut să creadă că Stăpânul lor ar fi putut să aibe un asemenea sfârșit cumplit, iar după ce El a fost crucificat ei au rămas confuzi și înfrigați.

A treia zi de la crucificare, doi dintre ucenicii Si mergeau de la Ierusalim spre un sat din apropiere, când s-au întâlnit cu un străin, căruia i-au explicat starea lor de tristețe. Străinul era chiar Isus însuși, care se ridicase din moarte la viață

pentru veșnicie, dar nu fusese recunoscut un răstimp de ei. Le-a spus:

„O nepricepuți și zăbavnici cu inima ca să credeți tot ce au spus prorocii! Nu trebuia ca să suferi Christosul aceste lucruri și să intre în slava Sa? Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El.“ (Luca 24:25-27)

ASCULTARE ÎN FAȚA PLANULUI DOMNULUI

Nu numai că s-a prorocit că Isus Christos va suferi o moarte crudă, dar că aceasta era „după sfatul bine hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu“, că El va fi lăsat în mâinile dușmanilor Săi, pentru îndeplinirea planului Lui (Fapte 2:23). Deși El deținea puterea de a rezista și a-i învinge, Isus, ascultând de voința Tatălui Său, s-a lăsat să fie ridicat și omorât.

„Din pricina aceasta Tatăl Mă iubește: pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu.“ (Ioan 10:17,18)

„Crezi că n-aș putea acum să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar depune la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?“ (Matei 26:53)

„. . . S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.“ (Filipeni 2:8)

Înțelegem ascultarea Fiului față de Tată din rugăciunea lui Isus din Grădina Ghetsimani:

„Tatăl Meu, dacă este cu putință, să treacă de la Mine pahaeul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu.“ (Matei 26:39)

În Isaia era profețit:

„El a fost asuprit și chinuit, dar nu Și-a deschis gura; ca un miel pe care îl duci la tăiere și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund, nu Și-a deschis gura.“ (Isaia 53:7)

A fost omorât deoarece conducătorii poporului îl ura și-l pizmuiau, iar El, ca un miel, nu a opus rezistență, fiind un exemplu pentru toți cei care aveau să-l urmeze, atunci când ar fi fost atacați, sau persecutați.

CEA MAI RECENTĂ PROFETIE

Pentru a înțelege mai departe, trebuie să ne întoarcem chiar la începuturi, la Grădina Edenului, după ce Eva a fost ispitită de șarpe. Șarpelui, Dumnezeu i-a zis:

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul.“ (Geneza 3:15)

Șarpele a devenit simbolul păcatului și al dușmanilor lui Dumnezeu; Cel care îi va zdrobi capul șarpelui este un descendent al femeii, este Christos, care, desigur a fost conceput prin lucrarea Duhului Sfânt, fără ca vreun bărbat să fie implicat. Moartea lui Isus, la îndemâna dușmanilor Săi, „șerpi, pui de vipere“ (Matei 23:33), poate reprezenta rana din călcâi, care nu este o rană mortală, căci Isus s-a ridicat din moarte prin puterea lui Dumnezeu. Dar, în contrast cu aceasta, sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui, ceea ce este o rană mortală. Astfel, Isus prin moartea Sa, a distrus puterea păcatului asupra Sa, și deasemenea asupra celor care cred.

PUTEREA PĂCATULUI DISTRUSĂ

Pentru a înțelege cum păcatul a fost distrus, trebuie să ne reamintim că Isus a fost „ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat.“ (Evrei 4:15) El a împărtășit natura noastră, cu pasiunile ei păcătoase (Romani 7:5), și așa cum „copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele“ (Evrei2:14). Dar El, și numai El, a reușit să depășească acele „pasiuni păcătoase“, ceea ce a însemnat triumful Său asupra păcatului și distrugerea lui. Trupul Său torturat pe cruce a fost un simbol al acestei victorii, la sfârșitul unei lupte de o viață cu tot ceea ce se împotriva dorinței lui Dumnezeu.

Și noi înșine „am fost sfințiți prin jertfirea trupului lui Isus Christos, odată pentru totdeauna“ (Evrei 10:10). Isus a renunțat la viața Sa pentru ca bărbații și femeile să poată fi mântuiți de păcat prin iertarea Domnului. Dar, aceasta este se întâmplă numai pentru cei care cred în Isus și în învierea sa, care se pocăiesc și care se străduie să îndeplinească poruncile Sale. Astfel de credincioși învață să urască păcatul și încep să lupte împotriva lui. Și chiar dacă ei nu reușesc întotdeauna să-l învingă, au promisiunea care spune că:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.“ (1 Ioan 1:9)

SUMAR

Încă de la începuturi, și în conformitate cu voința lui Dumnezeu, era necesar și trebuia ca Fiul lui Dumnezeu să se nască în lume pentru a suferi din partea celor necredincioși. A fost în intenția lui Dumnezeu ca Isus să lupte împotriva naturii Sale umane și să o depășească, ca El să fie supus ispitei, dar să nu cedeze niciodată; ca viața Lui să fie fără de păcat.

Isus, de bună voie s-a supus suferinței și morții, în scopul de a fi o jertfă perfectă pentru păcat. Prin acel sacrificiu, prin oferta benevolă a vieții Sale, noi putem obține mântuirea și iertarea păcatelor noastre dacă vom crede și putem spera în viața veșnică, la reînnoirea Sa.

ÎNTREBĂRI

H1: Explicați în ce fel era Isus la fel cu ceilalți oameni, și în ce era diferit.

H2: De ce s-a supus Isus crucificării?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 9

ÎNVĂȚĂTURA BIBLICĂ DESPRE DIAVOL

S-a răspândit credința că diavolul, sau Satana, este o ființă supranaturală, nemuritoare, un Prinț al Întunericului, un înger aruncat din ceruri din cauza rebeliunii sale contra lui Dumnezeu. Desigur că există un diavol, deoarece termenul este găsit de multe ori în Biblie, dar interpretarea populară nu corespunde celor ce ne învață Biblia, ceea ce ne conduce către tot felul de probleme.

De exemplu, citim In Evrei despre Isus că:

„... deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel care are putere asupra morții, adică pe Diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor.“ (Evrei 2:14-15)

Ne punem întrebarea: cum putea moartea lui Isus, acolo pe cruce, să producă nimicirea acestei ființe supranaturale? În orice caz, conform credinței populare, diavolul de fapt nu a fost distrus, căci încă este foarte activ!

Din nou, în conformitate cu Luca 20:36, îngerii nu mor niciodată. Atunci, dacă diavolul este un înger, cum poate fi el omorât?

În realitate este imposibil să alcătuim, din Biblie, un sumar consistent de date cu referire la istoria diavolului, sau a lui Satan. Și dacă se susține că cel care a ispitit-o pe Eva în grădina Edenului a fost Satan, în formă de șarpe, aceasta ar fi trebuit să se întâmple numai după ce el se revoltase și fusese alungat din ceruri. Dar în cartea lui Iov, în care sunt tratate evenimente petrecute cu mult timp după aceea, îl găsim și pe Satan printre „fiii lui Dumnezeu“, care s-au prezentat în fața Domnului, și i s-a adresat direct lui Dumnezeu. În primele capitole ale lui Iov, „Satan“ nu este un „rebel“; din contră, el este văzut lucrând cu Dumnezeu (Iov 1:12, 2:6). Nu este în scopul nostru ca acum să intrăm în detaliu în aceste capitole, ci numai să arătăm că ideea populară despre diavol nu este în acord cu

cele spuse de Biblie. De fapt, Biblia nu dă niciun detaliu asupra originii acestui presupus „înger căzut“.

Deși în Noul Testament ambele cuvinte „diavol“ și „Satan“ pot fi găsite, în Vechiul Testament putem citi numai despre „Satan“. În ebraică, „**Satan**“ înseamnă „**adversar**“, adică o persoană care acționează împotriva alteia, sau care îi este dușman. În acest sens, ucenicul Petru a fost „Satan“, într-o anumită ocazie, deoarece el vorbea contra voinței Domnului. Când el l-a atenționat pe Isus pentru cele spuse că va merge la Ierusalim ca să sufere și să fie ucis, Învățătorul său i-a spus:

„Înapoia Mea, Satan! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt la lucrurile lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor.“ (Matei 16:23)

Petru vedea problemele din punctul de vedere omenesc, și aceasta este subliniată și de cuvintele lui Pavel, care spune:

„. . . gândirea firii păcătoase este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate.“ (Romani 8:7)

Cuvântul „**diavol**“ (grecescul „**diabolos**“) are semnificația simplă de „**calomniator, acuzator, defăimător**“, adică o persoană care face o acuzație falsă și răutăcioasă, și de exemplu este folosit în acest sens de către Pavel.

*„Femeile, de asemenea să fie serioase, nedefăimătoare (**diabolos**). . .“* (1 Timotei 3:11)

În grădina Edenului, Dumnezeu a spus că dacă Adam și Eva vor mânca din pomul cunoașterii binelui și răului, ei vor muri. Șarpele i-a spus Evei: „*Hotărât că nu veți muri.*“ (Geneza 3:4), prin aceasta făcându-l pe Dumnezeu, mincinos. De aceea șarpele a fost un diavol, un fals acuzator.

În pasajul din Evrei, deja citat anterior, se spune că diavolul ar deține „puterea morții“. Din Epistola lui Iacov, aflăm că această putere este în legătură cu „**păcatul**“:

„. . . fiecare este ispitit când este atras și ademenit de pofta lui însuși. Apoi pofta, când a conceput, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făcut, aduce moartea.“ (Iacov 1:14,15)

Din acestea rezultă clar două lucruri:

(a) ispita (tentația) vine din interiorul nostru, și nu de la vreo ființă supranaturală;

- (b) păcatul omenesc este cel care are puterea asupra morții, și este natura umană cea care se identifică cu diavolul și Satan, deoarece întotdeauna tinde să acționeze împotriva voinței lui Dumnezeu.

Am văzut deja că șarpele din Eden a fost un „diavol”—un fals acuzator. El avea puterea de a vorbi, Dumnezeu putând face pe oricare dintre creaturile sale să vorbească, ca de exemplu și mângărița, din Numeri 22:28 și în 2Petru 2:16. Pentru a explica ispita din Eden nu avem nevoie de nici o ființă supranaturală, care să fi fost în șarpe, sau înafara acestuia, dar controlându-l! Șarpele însuși este vinovat de actul ispitei și a trebuit pedepsit corespunzător:

„Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești . . .“ (Geneza 3:14)

Șarpele, și nu un diavol invizibil, a fost vinovat. În întreg capitolul nu se menționează nici un diavol, și se demonstrează evident că bărbatul și femeia, amândoi, au păcătuit prin neascultare, iar din cauza aceluia păcat au fost pedepsiți chiar cu moartea.

Un alt exemplu evident de persoană ce a fost diavol, este Iuda Iscarioteanul. La Cina cea de taină, Domnul Isus a spus:

„Nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un diavol. Vorbea despre Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă, el, care era unul dintre cei doisprezece.“ (Ioan 6:70,71)

Observați că Isus nu a spus că diavolul era în Iuda, ci Iuda însuși era un diavol.

Termenul „diavol” este de fapt o figură de stil, o metaforă și reprezintă un simbol al păcatului în toate formele sale variate, indiferent că se referă la indivizi sau la organizații umane care tind să lucreze contra voinței Domnului. Și cât de departe am putea vedea, în întregul Univers, Dumnezeu are numai un singur inamic, care este de fapt „natura umană”, și toate lucrurile relaționate cu aceasta. Tendința fiecăruia de a nu asculta și a se supune Legilor lui Dumnezeu reprezintă „diavolul” și tocmai aceasta a fost depășită și distrusă de Isus, prin constanta sa ascultare a voinței Tatălui Său (Evrei 2:14).

Deseori Biblia utilizează un limbaj imagistic pentru a face ca învățăturile sale să devină mai clare și de reținut. Pentru exemplu, după ce Cain l-a omorât pe Abel, Dumnezeu i-a spus:

„Glasul sângelui fratelui tău strigă din pământ la Mine.“ (Geneza 4:10)

În alt loc, păcatul însuși este imaginat ca un rege care domnește peste toți aceia care nu-l acceptă pe Isus drept Mântuitor:

„Deci, păcatul să nu domnească în trupul vostru muritor, ca să ascultați de poftele lui . . . Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har. după ce ați fost robi ai păcatului . . . ați fost eliberați de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Christos Isus, Domnul nostru.“ (Romani 6:12,14,17,22,23)

Așa după cum am mai afirmat, organizațiilor umane, care nu se guvernează după principiile lui Dumnezeu, li se poate spune că sunt „diavolești“, sau „satanice“. Credincioșilor din Smirna, Domnul Isus le-a dat următoarea încurajare și sfat:

„Nu te teme nicidecum de ce vei suferi. Iată, Diavolul (desigur, autoritățile civile) va arunca în închisoare pe unii dintre voi, ca să fiți încercați.“ (Apocalipsa 2:10)

Iar celor din Pergam, le spunea:

„Știi unde locuiești: acolo este scaunul de domnie al Satanei.“ (Apocalipsa 2:13)

Ar fi absurd să credem că o ființă supranaturală ar domni în acest moment în Pergam; explicația ar fi că acel Pergam era centrul unei religii de stat păgâne, care îi persecutau pe creștini.

SUMAR

Biblia folosește expresiile „**diavol**“ și „**Satan**“, pentru a descrie acele dorințe omenești, acțiuni și organizații care sunt împotriva voinței lui Dumnezeu.

Domnul Isus Christos, care a împărtășit natura noastră și a fost ispitit la fel cum suntem și noi, a distrus diavolul prin viața sa fără de păcat. Păcatul, care nu este mărturisit și iertat, va conduce negreșit la moartea eternă, dar prin Isus noi avem promisiunea de iertare și promisiunea salvării de la moarte.

ÎNTREBĂRI

J1: De unde vine ispita?

J2: Se crede că răul este cauzat de către un diavol nemuritor. Ce deduceți dumneavoastră din Isaia 45:7?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 10

PROMISIUNILE LUI DUMNEZEU PENTRU AVRAAM ȘI DAVID

Primul verset din Noul Testament îl prezintă pe Isus ca „fiu al lui David, fiu al lui Avraam“. Motivul pentru care acești doi oameni prezintă o asemenea importanță este acela că Dumnezeu le-a făcut lor făgduințe importante, care sunt de un mare ajutor în înțelegerea scopului lui Dumnezeu, prin Domnul Isus Christos.

AVRAAM

În lecția 5 am tratat despre Avram (mai târziu, numit Avraam), părintele națiunii ebraice, care trăia în orașul idolatru Ur, cu peste 2000 de ani înainte de Christos, în țara care acum se numește Irak. Acolo, Dumnezeu i-a apărut lui Avram și i-a spus:

„Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Te voi face să devii un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.“ (Geneza 12:1-3)

Apostolul Pavel avea următorul comentariu despre aceasta:

„Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va îndreptăți pe cei dintre neamuri prin credință, a spus mai dinainte lui Avraam această veste bună: ‚Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.‘ Așa că cei care se întemeiază pe credință sunt binecuvântați împreună cu Avraam cel credincios.“ (Galateni 3:8,9)

Este evident că binecuvântarea asupra tuturor neamurilor pământului (Gen.12), este în mod deosebit pentru aceia, care precum Avraam, au credință în Dumnezeu.

Avram a făcut întocmai cum i-a poruncit Dumnezeu, și după un drum lung, cam tot atât de departe ca și Egiptul, el s-a așezat pe pământul Canaanului (pe care îl cunoaștem sub denumirea de Israel), fiind urmat de nepotul său, Lot. În urma

unei dispute dintre supușii lor, Avram și Lot s-au despărțit, Lot alegând alea bine irigată a Iordanului, în timp ce Avram a rămas în zona colinară. Acolo, Dumnezeu i-a apărut din nou, spunându-i:

„Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna . . . Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da.“ (Geneza 13:14-17)

„Ție și seminței tale“: la început de toate, aceasta este o promisiune necondiționată făcută lui Avraam; în al doilea rând, este o promisiune necondiționată făcută seminței sale. Înțelegând adevărata semnificație a termenului ebraic pentru „semință“, să trecem în continuare la un comentariu al lui Pavel:

„Dar făgăduințele au fost făcute lui Avraam și seminței lui. Nu zice: ‚și semințelor‘, ca și cum ar fi mai multe, ci ca fiind una singură: ‚și seminței tale‘, care este Christos.“ (Galateni 3:16)

Deci, promisiunile au fost făcute lui Avraam și lui Isus. Dar, cu privire la pământ, promisiunea nu s-a realizat niciodată, și aceasta este accentuată pentru noi printr-un mare discurs ținut în Ierusalim de martirul Ștefan, după învierea lui Isus:

„În țara aceea, nu i-a dat nimic de moștenire, nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, pe când n-avea nici un copil.“ (Fapte 7:5)

Am văzut din Scriptură (Lecția 2) că moartea este un somn, și că adevărata speranță creștină este învierea din moarte. Avraam a adormit și așteaptă ziua învierii, când el se va deștepta și va primi în moștenire pământul, așa după cum i-a promis Dumnezeu.

„. . . cei care nădăjduiesc în Domnul, vor stăpâni pământul . . . Cei blânzi moștenesc pământul și se vor desfăta în belșug de pace.“ (Psalm 37:9,11)

Chiar Isus a citat aceste minunate versuri (Matei 5:5).

Acum, să vedem ce importanță au toate acestea pentru creștini. În capitolul trei din Galateni, din care am mai citat anterior, Pavel scrie:

„Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Isus Christos. Voi toți, care ați fost botezați pentru Christos, v-ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai

lui Christos, sunteți ‚sămânța‘ lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței.“
(Galateni3:26-29)

Acum, putem vedea cât de necesar este Vechiul Testament, pentru o înțelegere clară a Noului Testament. Prin credința în Christos și prin botez, Și noi, împreună cu Christos, devenim moștenitori ai promisiunilor lui Avraam, și chiar dacă vom muri înainte de reînțoarcerea Domnului Isus Christos, vom fi înviați pentru a primi viața veșnică și pentru a moșteni pământul, împreună cu toți cei credincioși ai lui Dumnezeu, atunci când „cei blânzi vor moșteni pământul“.

Domnul Isus Christos deja a primit viața veșnică, iar atunci când El se va reînțoarce din ceruri pentru a domni ca Rege la Ierusalim, așa după cum s-a arătat în lecțiile precedente, credincioșii Săi înviați vor domni împreună cu El pe pământ. (Apocalipsa 5:9,10)

DAVID

Cunoscând promisiunea făcută lui Avraam, să privim acum la făgăduința pentru David, care se referă mai bine la domnia lui Isus. După ce David a devenit rege, cam cu aproximativ 1000 de ani înainte de nașterea lui Isus, el era nemulțumit de faptul că în timp ce își construise pentru sine un palat minunat, lui Dumnezeu i se închinau într-un cort, sau tabernacol, același tabernacol pe care Moise l-a făcut în deșert, după ce îi scosese pe israeliți din Egipt. David i-a spus lui Natan despre planul său de a-i construi o casă lui Dumnezeu. sau un templu. Natan a primit instrucțiuni de la Dumnezeu, pentru a-i da un mesaj lui David, în care era conținută minunata promisiune. Dumnezeu a spus că îi va ridica lui David o casă—și nu o casă de piatră, ci o casă de regi:

*„Și Domnul îți vestește că Domnul îți va zidi o casă. Când ți se vor împlini zilele și vei adormi împreună cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine, care va ieși din trupul tău, și-i voi întări împărăția. **El este cel care va zidi Numele Meu o casă și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui. Eu îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu.** Dacă va face răul, îl voi disciplina cu o nuia ca pentru oameni și cu lovituri ca pentru fiii oamenilor . . . Ci casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.“* (2 Samuel 7:11-16)

În lecția 6 am tratat despre istoria ulterioară a Regatului Israel; cum Regatul a fost distrus, din cauza păcatului, și cum îngerul i-a apărut Mariei, mama lui Isus, declarându-i că fiul ei se va numi Fiul Celui Mai Înalt, și că El va fi acela care va restabili vechiul regat al lui David și va domni peste casa lui Iacov, pe vecie.

„El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui-Prea-Înalt și Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui său, David.“ (Luca 1:32)

Nașterea lui Isus a împlinit promisiunea făcută lui David, aproape cu 1000 de ani înainte. Astfel, venirea Regatului lui Dumnezeu pe pământ, nu va fi un regat absolut nou; va fi chiar vechiul regat al lui Israel, restaurat.

Apoi, Domnul Dumnezeu a spus că un fiu al lui David îi va ridica o casă pentru El, Dumnezeu. Solomon, cel care l-a succedat pe David la domnie, a construit un templu mareț, pentru Dumnezeu, dar Casa lui Christos, cel mai important fiu al lui David, construiește un Templu, nu din pietre, ci din oameni—poporul lui Dumnezeu.

„Așadar voi nu mai sunteți nici străini, nici locuitori vremelnici, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor; piatra din capul unghiului fiind Isus Christos, însuși. În El, toată cldirea, bine alcătuită, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți o locuință a lui Dumnezeu, în Duhul.“ (Efeseni 2:19-22)

SUMAR

Speranța creștinilor este strâns legată de promisiunile făcute lui Avraam și David. Dumnezeu i-a promis lui Avraam:

- (1) El și „**sămânța**“ lui va moșteni pământul;
- (2) Toți oamenii vor fi binecuvântați prin el; și prin „**sămânța**“ lui, care este Isus Christos.

Toți cei care sunt botezați în Christos, vor împărtăși aceste promisiuni.

Dumnezeu i-a promis lui David că urmașul său va fi Fiul lui Dumnezeu și că va domni pentru întotdeauna. Această promisiune este îndeplinită prin Christos. Adevăratul Templu al lui Dumnezeu este un templu de oameni, în care va locui Însuși Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

K1: De ce sunt promisiunile lui Avraam importante pentru creștini?

K2: „Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?“ (Faptele Apostolilor 1:6). Ce au vrut să spună prin aceasta, discipolii?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 11

ADEVĂRUL DESPRE ISUS CHRISTOS

În lecția anterioară am aflat că Dumnezeu i-a promis lui Avraam un descendent care va aduce binecuvântarea la toți oamenii. Lui David, Dumnezeu i-a promis un fiu, care să domnească pe vecie. Isus Christos va fi cel care va împlini aceste promisiuni. Numele și titlul de „Isus Christos“ înseamnă „Mântuitor, Salvator, Cel Uns“. Termenul ebraic pentru „Christos“, sau „Cel Uns“, este „Mesia“, și timp de secole, înainte ca Isus să se nască, evreii l-au așteptat pe Mesia, fiul lui David, care să-i învingă pe dușmani și să le dea un nume de glorie printre popoarele lumii.

Miracolele pe care Isus le-a făcut i-a convins pe cei mai mulți că El era într-adevăr Mesia, căci atunci când a intrat în Ierusalim, cu numai câteva zile înainte de moartea sa, mulțimile l-au întâmpinat cu bucurie, aclamându-l.

„Osana, Fiul lui David! Binecuvântat este Cel care vine în numele Domnului! Osana, în cele preainalte!“ (Matei 21:9)

Evreii se așteptau ca Isus să-și folosească puterile miraculoase pentru a-i conduce în victoria asupra romanilor, care le cuceriseră pământul cu aproape 100 de ani înainte. Chiar se gândiseră să-l declare rege (Ioan 6:15). Dar, ei nu înțeleseseră cuvintele profeților lor, care prorociseră că Mesia trebuie mai întâi să moară pe cruce pentru a-și salva poporul de păcatele lor:

„El era disprețuit și părăsit de oameni . . . El era străpuns pentru nelegiuirile noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre . . . El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit pentru păcatele poporului meu.“ (Isaia 53:3-8)

La cea de-a doua venire a sa El va îndeplini promisiunile cu privire la Împărăție:

„Împărăția lumii a ajuns a Domnului nostru și a Christosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor.“ (Apocalipsa 11:15)

OMUL ISUS CHRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU

Îngerul Gabriel i-a spus Mariei că Dumnezeu îi va da fiului ei, Isus, tronul părintelui lui, David, și că Regatul lui nu va avea niciuodată un sfârșit:

„Dar Maria a zis îngerului: ,Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de Bărbat?’ Și răspunzând, îngerul i-a zis: ,Duhul Sfânt se va coborî peste tine și puterea Celui-prea-Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1:31-35)

Mintea umană nu poate înțelege această miraculoasă concepere a lui Isus, dar, așa cum credem că Dumnezeu a creat universul, putem crede deasemenea și faptul că puterea Sa este destul de suficientă pentru a realiza un astfel de miracol, supranatural.

„Dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, năsut din femeie . . .“ (Galateni 4:4)

Deci Isus a fost „Om, născut din femeie“, de Maria, din casa lui David. De aceea El este numit Fiu al lui David, și Fiul lui Dumnezeu. Este important să înțelegem că, deși El fusese conceput într-un mod miraculos, prin puterea Duhului Sfânt, El a fost deasemenea om, împărtășind natura noastră umană.

„Astfel, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a luat parte la ele . . .“ (Evrei 2:14)

Expresia cea mai des folosită pentru El a fost „**Fiu al Omului**“.

„Căci, dacă prin greșala unuia singur, cei mulți au murit, cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într-un singur Om, în Isus Christos, s-au dat din belșug celor mulți.“ (Romani 5:15)

Greșala omului Adam este aici prezentată în contrast față de victoria omului Isus Christos, care nu a păcătuit niciodată. A fost un om care a adus moartea asupra omenirii, dar a existat și un alt om, Isus Christos, care a adus speranța de viață tuturor acelorora pe care îi cheamă la o viață de credință.

„Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos.“ (1 Timotei 2:5)

În acest pasaj este iarăși subliniată umanitatea lui Isus și deasemenea putem începe să înțelegem relația dintre Isus și Tatăl Său. Se face o distincție evidentă între **un singur Dumnezeu și omul Isus Christos**.

FIUL ȘI TATĂL

Aproape peste tot în lumea creștină se învață că Isus este Dumnezeu Fiul, care din toate punctele de vedere ar fi egalul lui Dumnezeu Tatăl; că Dumnezeu este format din trei persoane, toate egale, a treia persoană fiind Dumnezeu Sfântul Duh. Aceasta este Doctrina Trinității, care nu a fost pe deplin definită decât după aproximativ 400 de ani de la moartea lui Christos. Nu se învață în Scriptură așa ceva, și nu a fost cunoscută de către primele generații timpurii de Creștini.

Adevărata relație dintre Fiu și Tată este exprimată în cuvintele următoare, din Evrei:

„El este Acela, care în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel care putea să-L scape din moarte, și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit.“ (Evrei 5:7,8)

Această rugăciune fusese făcută în Grădina Ghetsimani:

„Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta!“ (Luca 22:42)

Cu privire la presupusa egalitate dintre Fiu și Tată, Isus afirma:

„. . . Tatăl este mai mare decât Mine . . . dar fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl, ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl.“ (Ioan 14:28,31)

Unii au argumentat că o astfel de relație de subordonare ar fi fost valabilă numai în timpul vieții sale pământești; dar chiar și după învierea sa, El se referea la Tatăl Său cu: **„Dumnezeul Meu“** (Apocalipsa 3:12).

Pavel scria:

„. . . Dumnezeu este capul lui Christos.“ (1 Corinteni 11:3)

Cea mai clară formulare privind faptul că Fiul nu este egal cu Tatăl poate fi găsită în Prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni. Cu privire la venirea timpului când Christos va domni, Pavel scria:

„După aceea, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mâinile lui Dumnezeu și Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere. Și când toate Îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui care i-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.“ (1 Corinteni 15:24,28)

Isus a devenit perfect, prin suferință:

„Măcar că era Fiu, a învățat ascultarea prin lucrurile pe care le-a suferit. Și fiind făcut desăvârșit, s-a făcut pentru toți cei care îl ascultă Urzitorul mântuirii veșnice.“ (Evrei 5:8,9)

Deci, dacă a devenit perfect, prin suferință, nu ar fi fost posibil ca El să fi putut trăi în ceruri, ca Dumnezeu Fiul, înainte de a fi fost născut de Maria. Și dacă era Dumnezeu Fiul, atunci El ar fi trebuit să fie și înainte perfect.

Isus a fost un om; El a fost și obosit, câteodată înfometat, însetat, ispitit în același fel cum suntem și noi. Dar, deoarece El a fost Fiul lui Dumnezeu, a fost în capabil de a rezista tuturor ispitelor și a rămas fără de păcat. Și aceasta din cauza ascultării Sale, și nu datorită faptului că ar fi fost Dumnezeu Fiul, deoarece a fost ridicat din morți:

„La înfățișare a fost găsit ca om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și i-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Christos este Domn.“ (Filipeni 2:8-11)

SUMAR

Isus este Fiul lui Dumnezeu, născut de o fecioară, dar nu dintr-un tată uman, ci prin puterea lui Dumnezeu. El a fost deasemenea, într-adevăr, om, dar nu ca ceilalți oameni, ci, fără de păcat; a devenit perfect prin suferință, ascultând voința Tatălui Său. Relația dintre Isus și Dumnezeu este cea cunoscută ca relație de la Fiu ascultând de Tată.

Datorită ascultării Sale, Dumnezeu L-a ridicat din morți dându-i slava veșnică, la mâna Sa dreaptă.

ÎNTREBĂRI

L1: Vă rugăm, găsiți două versete care să arate că Isus nu este egal cu Tatăl.

L2: De ce Dumnezeu L-a ridicat pe Isus din morți?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 12

DUMNEZEU CREATORUL

Dumnezeu a existat dintotdeauna.

„Înainte de a se fi născut munții și înainte de a fi fost formate pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.“ (Psalm 90:2)

Iar, primele cuvinte din Biblie sunt:

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul.“ (Geneza 1:1)

Este cu mult mai ușor să crezi că Dumnezeu a existat dintotdeauna, decât să concepi că acest pământ, cu toate minunatele ei varietăți de plante și animale să-și fi început existența printr-o serie continuă și lungă de accidente norocoase. Biblia afirmă că Dumnezeu are o înțelepciune infinită, și tot la fel de puternic și bun, și deasemenea că El a creat lumea pentru un scop anumit și definit:

„Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.“ (Isaia 11:9)

„Căci așa vorbește Domnul, care a creat cerurile, însuși Dumnezeu, care a întocmit pământul, l-a făcut și l-a întărit, l-a creat nu ca să fie pustiu, ci l-a întocmit ca să fie locuit: „Eu sunt Domnul, și nu este altul!“ (Isaia 45:18)

Dumnezeu a creat lumea astfel ca în cele din urmă El să poată să se facă descoperit omenirii, ca orice om să-L accepte pe El, drept Creator, și să-i aduca slavă. Nimeni și nimic nu poate împiedica aceste fapte. Dumnezeu se descoperă la început de toate prin Fiul Său, Domnul Isus Christos, care se va reîntoarce curând ca să ne conducă. Împreună cu El vor fi toți acei credincioși pe care El i-a ridicat din moarte, și care vor domni cu El pe pământ, după cum am văzut în lecția anterioară. Iar populația muritoare de pe pământ vor crede cu toții că Dumnezeu există și se vor bucura de binecuvântarea unui guvern perfect.

„Și multe popoare se vor duce și vor zice: ,Veniți să ne suim la muntele Domnului, la casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui.’ Căci din Sion va ieși legea și din Ierusalim Cuvântul Domnului.“ (Isaia 2:3)

Pavel ne relatează că atunci când Isus se va reîntoarce, El va domni pe pământ până îi va supune pe toți dușmanii lui Dumnezeu, pe toți aceia care se opun voinței Domnului. Printre aceștia va fi inclus și dușmanul final, moartea. Apoi, Christos va înmâna această lume restaurată Tatălui Său, și va începe acea „Eră“, când Dumnezeu va fi „**totul în toate**“ (1 Corinteni 15:24-28).

Dumnezeu se va descoperi oamenilor de orice vârstă și care i-au devenit „Copiii Săi“, prin botezul în numele lui Isus Christos, căroră le va da viață veșnic, în prezența Sa:

„Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei, Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Țin va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.“ (Apocalipsa 21:3,4)

Am mai explicat că în conformitate cu Biblia, Dumnezeu nu este o Trinitate de trei persoane co-egale. Atunci când El s-a descoperit poporului ales, profetul Moise declara:

„Ascultă Israele: Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn!“ (Deuteronom 6:4)

Evreii nu au fost niciodată învățați că Dumnezeu este o Trinitate, și până în ziua de astăzi este Imposibil să accepte acest lucru.

Deasemenea, Noul Testament este deplin de acord cu Vechiul Testament. Într-una din rugăciunile către Tatăl Său, Isus spunea:

„Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu.“ (Ioan 17:3)

Observați că se face diferență între Dumnezeu și Isus Christos.

Aceeași distincție o putem găsi și în cuvintele lui Pavel:

„Pentru noi este un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Christos, prin care sunt toate și El prin noi.“ (1 Corinteni 8:6)

Deasemenea, deja am mai citat un pasaj cheie:

„Căci este un singur Dumnezeu și un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oamneni: Omul Isus Christos.“ (1 Timotei 2:5)

Vedem că Biblia face o distincție clară între Dumnezeu Tatăl, Cel care a creat universul, și Fiul Său, Isus Christos, Cel care a fost născut pe acest pământ și care a fost ridicat din morți, prin puterea lui Dumnezeu.

„Dumnezeu L-a înălțat foarte sus și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume.“ (Filipeni 2:9)

Dumnezeu a dat, iar Fiul a primit; relația dintre Tată și Fiul este o relație perfect naturală.

În Epistola către Evrei, scriitorul subliniază faptul că Isus este acum ridicat în cea mai mare poziție, nu deoarece El ar fi Dumnezeu Fiul, ci pentru că El a trăit o viață perfectă:

„Tu ai iubit dreptatea și ai urât nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu untdelemn de bucurie mai presus de însoțitorii Tăi.“ (Evrei 1:9)

Aici, de fapt scriitorul citează din Vechiul Testament, din original, (Psalm 45:7), arătând cum Biblia, prin cele 66 de cărți ale sale, este o carte unică; și că Dumnezeu, Cel pe care îl găsim în Vechiul Testament, nu este altul decât Dumnezeu, Cel din Noul Testament.

Deși Dumnezeu este încet la mânie, este adevărat că El este sever cu aceia care i se opun și îl înfruntă și aceasta se poate observa din ambele Testamente:

„Cei răi pier și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășuni: pier, pier ca fumul.“ (Psalm 37:20)

„Eu vă spun: nu; ci, dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel!“ (Luca 13:3)

NOTĂ: Destinul celor necredincioși este moartea, și nu suferința eternă în chinuri insuportabile. În unele pasaje, precum Matei 5:22 se arată că: „Oricine va spune: „nebunule“, va fi supus pedepsei focului gheenei.“ Termenul de „**iad**“ în grecește este „**gheena**“. Gheena era un loc plasat în afara zidurilor Ierusalimului, unde ardeau mocnit focuri, pentru a arde gunoaiele, corpurile cadavrelor și carcasele animalelor. Astfel a devenit un simbol al distrugerii perfecte, dar nu al chinului veșnic.

Dar, mai presus de toate, El este un Dumnezeu al dragostei:

„Domnul . . . are o îndelungă răbdare față de voi și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.“ (2 Petru 3:9)

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică.“ (Ioan 3:16)

Și din Vechiul Testament:

„Dumnezeu este îndurător și milostiv, încet la mânie și plin de bunătate. El nu ceartă fără încetare și nu ține mânia pe vecie. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne răsplătește după fărădelegile noastre. ci, cu cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea lui pentru cei care se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult a depărtat El greșelile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei care se tem de El. Căci El știe din ce suntem întocmiți: Își aduce aminte că suntem țărână.“ (Psalm 103:8-14)

Aceia care îl caută pe Dumnezeu, cu umilință și din toată inima, nu se vor întoarce din calea lor.

„Domnul, Dumnezeul vostru, este milostiv și îndurător și nu-și va întoarce fața de la voi, dacă vă întoarceți la El.“ (2 Cronici 30:9)

„Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel care suferă și are duhul mâhnit, spre cel care tremură la cuvântul Meu.“ (Isaia 66:2)

Dumnezeu este dragoste (1 Ioan 4:8), și poate îl vom putea cunoaște mai bine pe Dumnezeu, dacă simplu, ne gândim la Isus, care spunea:

„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl!“ (Ioan 14:9)

SUMAR

Există un singur Dumnezeu, și El însuși este Unul. El a creat pământul și a avut un scop precis privind omenirea. Următoarea etapă a scopului Său se va împlini la reînțorcerea Fiului Său, Domnul Isus Christos, pe care El L-a Înălțat, dar care nu este egal cu El. Dumnezeu se va descoperi, în cele din urmă, poporului Său, cărora El le va da viață veșnică.

Bunătatea și severitatea lui Dumnezeu sunt dovedite atât în Vechiul, cât și în Noul Testament.

ÎNTREBĂRI

M1: Care este scopul lui Dumnezeu, cu privire la pământ și omenire?

M2: Ce spune Biblia despre caracterul lui Dumnezeu?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 13

DUHUL SFÂNT

Cuvintele unora dintre oameni au mai multă autoritate decât cuvintele altora. De exemplu, dacă veți spune oamenilor care sunt în război să oprească lupta, aceștia probabil că nu vă vor asculta. Dar, dacă Președintele sau Primul Ministru va da aceeași comandă, ei vor fi ascultați deoarece au putere sau autoritate asupra armatei. De aceea, datorită faptului că Dumnezeu a creat lumea, El deține și întreaga autoritate, iar Cuvântul Lui, expresia voinței Sale, este suficient pentru a ne asigura că ceva se va face.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului . . . Căci El a zis și s-a făcut; a poruncit și a luat ființă.“ (Psalm 33:6-9)

„La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul . . . și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor. Și Dumnezeu a zis: ‚Să fie lumină!‘ și a fost lumină.“ (Geneza 1:1-3)

„**Duhul Sfânt**“, sau „**Sfântul Spirit**“, este termenul din Biblie folosit pentru a descrie miraculoasa putere a lui Dumnezeu. Prin Duhul Său, sau puterea Sa, Dumnezeu a creat lumea, iar prin Cuvântul Său, El și-a făcut clare intențiile Sale cu privire la ceea ce El crease. Prin acel „Cuvânt“, El Însuși ni s-a descoperit nouă—cel puțin atât cât putem fi în stare să înțelegem—astfel că putem învăța despre El și să încercăm să-L ascultăm.

ISUS ȘI PUTEREA LUI DUMNEZEU

Mama lui Isus a fost o fecioară, El fiind născut printr-o minune. Îngerul care a venit pentru a o anunța că ea va avea un copil, i-a spus:

*„**Duhul Sfânt** se va coborî peste tine și **puterea Celui-Prea-Înalt** te va umbri. De aceea, Sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu.“ (Luca 1:35)*

Iată un exemplu de poetică ebraică, unde repetiția nu este una obișnuită cu rime, ci de idei:

„**Duhul Sfânt** se va coborî peste tine, **Puterea Celui-Prea-Înalt** te va umbri.“

În conformitate cu Biblia, Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu, prin care voința Sa este îndeplinită, în special prin acele lucruri care au de-a face cu scopul Său etern de mântuire. La botezul Său, Isus însuși a primit Duhul Sfânt (Luca 3:21-22), ca apoi prin miracolele pe care le-a făcut El după aceea, să vedem în El lucrarea puterii lui Dumnezeu.

„*Și Isus, în puterea Duhului, s-a întors în Galileea și i s-a dus vestea în tot ținutul din jur.*“ (Luca 4:14)

„*Isus din Nazaret, Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră, prin lucrări de putere, minuni și semne pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum voi înșivă știți.*“ (Fapte 2:22)

El a fost ridicat dintre cei morți de către aceiași putere:

„. . . *nemărginita mărime a puterii Sale, potrivit lucrării tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Christos, prin faptul că l-a înviat dintre cei morți și l-a pus să stea la dreapta Sa, în locurile cerești.*“ (Efeseni 1:19,20)

PUTEREA CARE FACE MINUNI

În primii ani de existență ai Creștinismului, puterea care făcea miracole i s-a dat nu numai lui Isus, dar și apostolilor Săi, care la rândul lor l-au putut da și altora prin așezarea mâinilor. În al doilea capitol din Faptele Apostolilor știm că apostolii au primit „puterea de la Cel-Prea-Înalt“, promisă lor de Isus (Luca 24:49), și „cu toții au fost umpluți cu Duh Sfânt“ (Fapte 2:4). Au putut să vorbească în alte limbi, să-i vindece pe cei bolnavi, și chiar să-i readucă la viață pe cei morți. La început a fost necesară aceasta, pentru a-i ajuta pe oameni să creadă în Evanghelie și în Veștile Bune ale Împărăției lui Dumnezeu și a Mântuirii, pe care aceștia le predicau, întocmai după Cuvântul Domnului.

„. . . *o mântuire așa de mare, care, începând să fie vestită de Domnul, ne-a fost adevărată de cei care au auzit-o, în timp ce **Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt, împărțite potrivit cu voia Sa.***“ (Evrei2:3,4)

„*Că n-aș îndrăzni să amintesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Christos prin mine, pentru **ascultarea neamurilor, prin cuvânt și fapte, în puterea semnelor și a minunilor, în puterea Duhului Sfânt.***“ (Romani 15:18,19)

În zilele noastre există mulți care susțin că posedă întocmai acele daruri speciale

ale Duhului Sfânt. Acum este acceptat faptul că există diverse vindecări, în special în cazuistica acelor boli psihice. Dar, mai întâi trebuie să notăm că aceasta se întâmplă nu numai în cazurile creștinilor, ci și la cei ce aparțin de alte religii necreștine. În al doilea rând, aceste vindecări desigur că nu pot fi comparate cu miracolele din primul secol, când, spre exemplu, un om șchiop din naștere începea să meargă și să sară, sau o persoană decedată să fie adusă la viață (Fapte 3:1-10, 9:36-42).

Trebuie să observăm:

(1) Apostolul Pavel a declarat că darurile speciale ale Duhului Sfânt vor înceta:

*„Dragostea nu piere niciodată. **Prorociile** (darul profeției) se vor sfârși; **limbile** (vorbitul în alte limbi) vor înceta; **cunoștința** (darul de la Dumnezeu pentru o specială înțelegere) va avea sfârșit.“* (1 Corinteni 13:8)

(2) În Fapte 8:4-22, vedem că lui Filip, care nu era un apostol, i se dăduseră puteri de a face miracole (13), dar nu avea puterea de a-l da altora. Aceasta însă o puteau face apostolii Petru și Ioan, de curând ajunși de la Ierusalim, căci Simeon, care a văzut că Duhul Sfânt fusese dat prin așezarea mâinilor apostolilor, a spus:

„Dați-mi și mie puterea aceasta, pentru ca peste oricine-mi voi pune mâinile, să primească Duh Sfânt.“ (Fapte 8:17-19)

Înseamnă că după moartea ultimului apostol, puterea de a trece darurile Duhului Sfânt la alții nu s-a mai dat, și toate acele daruri au încetat în timp de două generații. Nu există nici o evidență de astfel de miracole în timpul secolului al doilea.

Pe de altă parte trebuie să ne reamintim că deși aceste daruri speciale nu mai pot fi văzute, Dumnezeu este fără nici-o îndoială mereu activ prin Duhul Său, pentru îndeplinirea scopurilor Sale, și că puterea Sa este încă efectivă asupra vieților celor credincioși.

DUHUL SFÂNT ȘI BIBLIA

O dată ce Noul Testament a fost completat, probabil înainte de sfârșitul secolului întâi, nu a mai fost nevoie mai departe de puteri care să impresioneze, căci mulți fuseseră convingși că Dumnezeu a fost prezent cu primii predicatori creștini. Înregistrarea vieții lui Isus și scrierile inspirate ale apostolilor și ale altora sunt suficiente să convingă o persoană cu mintea clară, că Isus este Fiul lui Dumnezeu, că El s-a ridicat din moarte, și că viața eternă este dată în numele Său.

Scriind despre profeție în Scripturi, apostolul Petru declara în a doua sa Epistolă:

„Nici o prorocie nu a fost adusă prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit conduși de Duhul Sfânt.“ (2 Petru 1:21)

Cu alte cuvinte, Biblia a fost scrisă de oameni, ghidați prin puterea lui Dumnezeu; este de aceea, ea înseși o expresie a Duhului Sfânt, și dacă noi o citim, o credem și ascultăm de învățăturile ei, caracterele noastre pot fi transformate prin puterea Cuvântului.

„. . . Sfintele Scripturi . . . pot să-ți dea înțelepciune spre mântuire, prin credința în Christos Isus.“ (2 Timotei 3:15)

„. . . Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.“ (1 Tesaloniceni 2:13)

SUMAR

Duhul Sfânt este puterea lui Dumnezeu, pe care El a folosit-o pentru a crea lumea și pentru a-L aduce pe Fiul Său în lume. Prin acea putere El l-a ridicat pe Isus din morți și i-a dat viață veșnică. Duhul lui Dumnezeu este invizibil, atunci când lucrează pentru realizarea scopurilor Sale, dar darurile speciale ale Duhului, date celor credincioși în timpul primului secol pentru a-i susține în predicile lor, acum au încetat. În Biblie avem mesajul mântuirii, dat de Duhul Sfânt pentru a ne învăța și a ne ghida. Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a ne schimba, dacă o dorim.

ÎNTREBĂRI

N1: Ce este Duhul Sfânt?

N2: În primele zile ale Creștinismului, au avut loc multe miracole deosebite. Există aceiași putere astăzi?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 14

BOTEZUL CREȘTIN

Pe parcursul acestui curs cuvintele „**Botez**“ și „**A boteza**“ au apărut de mai multe ori. Nu este nici un fel de incertitudine că botezul ocupă un loc important în Noul Testament și este clar că toți creștinii convertiți, ca și Domnul Isus Christos însuși, cu toții au fost botezați.

„Cei care au primit cuvântul lui (al lui Petru) au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat aproape trei mii de suflete.“ (Fapte 2:41)

„Dar când au crezut pe Filip, care vestea Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Christos, au fost botezați atât bărbați cât și femei.“ (Fapte 8:12)

„... și mulți dintre corinteni, care auziseră, au crezut și au fost botezați.“ (Fapte 18:8)

A CREDE ȘI A CERE BOTEZUL

Observați, credința apare înaintea botezului. Nu se spune nimic în Biblie despre botezul copiilor, practică inițiată cu mult timp după vremurile Noului Testament, și care se baza pe credința greșită, potrivit căreia copiii ar avea suflete nemuritoare. Dar, înainte de a fi botezat, cineva trebuie să fie capabil să **înțeleagă** „Veștile Bune ale împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Christos.“; și să creadă în promisiunile lui Dumnezeu. A avea credință înseamnă concret a crede în ceea ce Dumnezeu a promis, a avea încredere în Cuvântul lui Dumnezeu.

O astfel de credință poate să ne schimbe viețile noastre, iar primul lucru care trebuie să se întâmple este pocăința, care înseamnă:

- (1) că noi acceptăm că mergem pe propria noastră cale, și nu pe calea lui Dumnezeu, iar înaintea lui Dumnezeu nu suntem curați, având însă nevoie de a fi curățiți prin iertare de păcatelor noastre;

- (2) să părăsim calea largă care duce spre moarte și să urmăm calea strâmtă, care duce spre viață (Matei 7:13,14).

Prin a te pocăi trebuie să înțelegem ce este păcatul și că trebuie să ne mărturisim păcatele noastre, ceea ce un copil nu poate face.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate.“ (1 Ioan 1:9)

Notă: Cuvântul lui Dumnezeu

Biblia însăși este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și conține tot ceea ce ne este necesar pentru salvarea noastră. Fiind inspirată, înseamnă că este fără de greșală, exceptând erorile datorate copierii și traducerilor, care s-au strecurat de-alungul timpului.

„Dumnezeu, după ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în felurite feluri, la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în persoana Fiului, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor.“ (Evrei 1:11,2)

Isus însuși cunoștea și credea în Vechiul Testament, care era Biblia Sa, și răspunsurile Sale la multe întrebări începeau cu aceste cuvinte: „Oare n-ați citit că . . .“ (Matei 19:4)

Cuvântul lui Dumnezeu are puterea de a ne schimba viețile noastre, dar numai dacă îl citim și îl credem. Cu cât mai mult vom citi, cu atât mai mult vom deveni mai convinși că aceasta este o carte care care nu a putut fi scrisă de om, fără ajutorul lui Dumnezeu. De exemplu, ea conține profeții, scrise câteodată cu sute, sau chiar mii de ani înainte de a se produce evenimentele respective. Deasemenea, caracterul și viața lui Isus nu puteau fi inventate.

BOTEZUL ȘI SCUFUNDAREA ÎN APĂ

Este clar că în Biserica Primară botezul a însemnat scufundarea completă sub apă. Un astfel de exemplu poate fi găsit în Faptele Apostolilor, cap. 8, unde Filip, predicatorul, a fost învățat de un înger să întâlnească un „etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a etiopienilor și îngrijitorul tuturor visteriilor

ei“, care „stând în carul lui, citea pe prorocul Isaia“. (v. 27,28)

El citea din capitolul 53, care vorbea despre cineva care „a fost dus ca o oaie la tăiere . . .“, și Filip a început s-l învețe „vestea bună despre Isus. Pe când își urmau ei drumul, au dat peste o apă și famenul a zis: Iată apă; ce mă împiedică să fiu botezat? Filip a zis: ‚Dacă crezi din toată inima, se poate.‘ Famenul a răspuns: ‚Cred că Isus Christos este Fiul lui Dumnezeu.‘ A poruncit să fie oprit carul, s-au coborât amândoi în apă și Filip a botezat pe famen.“ (Fapre 8:35-38)

Isus însuși a fost botezat în râul Iordan (Matei 3:13-17). Observați deasemenea, că mai târziu, când Ioan Botezătorul boteza, el se afla într-un loc numit Enon, „pentru că acolo erau multe ape“ (Ioan 3:23).

Să ne gândim acum la un sens mai profund al botezului. Pentru aceasta, să ne întoarcem la Romani, cap.6. Din al trei-lea vers, citim:

*„Nu știți că toți câți am fost botezați pentru Christos Isus am fost botezați pentru moartea Lui? Noi, deci, **prin botezul pentru moarte am fost îngropați împreună cu El**, pentru ca după cum Christos a înviat dintre cei morți prin slava Tatălui, **tot așa și noi să umblăm în învoire de viață.**“ (Romani 6:3,4)*

Scufundarea, înmormântarea sub apă, este necesară ca un simbol al morții vechei noastre vieți, iar ieșirea din apă este simbolul începutului unei noi vieți în Christos. Înseamnă că, întocmai cum Christos a fost ridicat dintre morți la viață veșnică, tot așa noi avem speranța ridicării din moarte la viața eternă, la reântoarcerea Sa.

„În adevăr, dacă am fost identificați cu El printr-o asemănare cu moartea Lui, vom fi una cu El și în înviere.“ (Romani 6:5)

Evident că stropirea cu câțiva stropi de apă pe capul unui copil nu are nimic comun cu semnificația botezului, și distruge chiar simbolistica actului. Prin ieșirea din apă, devenim noi creaturi în fața Domnului.

„Căci, dacă este cineva în Christos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi.“ (2Corinteni 5:17)

„Am fost răstignit împreună cu Christos și trăiesc . . . dar nu mai trăiesc eu, ci Christos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și s-a dat pe Sine însuși pentru mine.“ (Galateni 2:20)

Botezul este de aceea un act de unire cu Christos, atât prin moartea Lui, cât și prin învierea Lui. Prin această unire vom fi aduși în Familia lui Dumnezeu, în

casa credinței. Vom putea de acum înainte să-L numim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, și să-i slujim Lui, precum fii și fice. Nu există printre noi nici o barieră de clasă, culoare sau sex, căci toți suntem „una în Christos Isus“ (Galateni 3:28). Prin botez, noi suntem „în Christos“, moștenitori ai promisiunilor făcute lui Avraam. Ne referim iarăși la acele cuvinte ale lui Pavel, deja citate în lecția 11:

„Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Christos Isus. Voi toți care ați fost botezați pentru Christos, v-ați îmbrăcat cu Christos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă suntem toți una în Christos Isus. Și dacă sunteți ai lui Christos, sunteți ‚sămânța‘ lui Avraam moștenitori potrivit făgăduinței.“ (Galateni 3:26-29)

Toate aceste ne reamintesc de întrebarea: „De ce să nu mă botez și eu?“ Nimic nu vă stă în cale. Dacă credeți cu adevărat „vestea Evangheliei împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Christos“ (Fapte 8:12), urmați-L pe calea pe care ne conduce spre toate binecuvântările Împărăției.

SUMAR

Botezul creștin se face prin scufundare sub apă și trebuie să urmeze credinței în Împărăția lui Dumnezeu și numele lui Isus Christos. Este un simbol al morții și al învierii, iar în urma botezului, credinciosul va începe o nouă viață în cadrul Familiei lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

- O1: „Fraților, ce avem de făcut?“ Găsiți și scrieți răspunsul la această întrebare, de la sfârșitul Faptelor Apostolilor, cap. 2.
- O2: Găsiți și scrieți versetele din cap. 10 și 18, ale Faptelor Apostolilor, care se referă la Botez.

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția nr. 15

FRĂȚIETATEA CREȘTINĂ

A învăța cum să-L urmăm pe Domnul Isus Christos, înseamnă înainte de orice, o mărturie de loialitate.

Mai întâi, aceia care doresc să-I fie ucenici, trebuie să realizeze că ei înșiși au nevoie de iertare. Prin natura noastră, noi suntem însămânțați cu păcatul primordial, la fel și cu moartea, ca „plată a păcatului“, și aceasta justificându-se prin faptul că suntem descendenți ai lui Adam și ai Evei. Păcatul este astfel, un stăpân, care ne coordonează viața.

„Nu știți, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire.“ (Romani 6:16)

Însă, în același capitol ni se arată și calea prin care, slavă Domnului, putem fi eliberați din această robie:

„... dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii.“ (Romani 6:13)

Astfel, botezul reprezintă o moarte simbolică, iar atunci când ne vom ridica din apă, vom fi noi ființe în fața Domnului Dumnezeu. Vom avea dat deoparte vechiul mod de viață, centrat pe egoismul personal, pentru a începe o viață nouă, în Christos, care ne este, nu numai Mântuitor, ci și Domn. Iar noi, ca ființe noi, îi datorăm Lui întreaga noastră loialitate.

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să mă urmeze. Căci oricine va vrea să-și scape viața, o va pierde; dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui.“ (Marcu 8: 34,35)

SUPUNERE LUI CHRISTOS

De aceea, frățietatea nu este un subiect atât de ușor de înțeles. Dar, este unul din cei mai importanți pași pe care îl poate face cineva în viața sa; este mai important decât supunerea față de orice altă persoană, sau cauză, indiferent cât de bună, sau rea ar fi. Se cere supunere față de Domnul Isus Christos, iar această supunere trebuie să fie totală și necondiționată. Aceasta reprezintă chemarea de a deveni un membru al acelei comunități de credincioși creștini, de pe întreg mapamondul, și din toate timpurile, care cred în „Evanghelia împărăției lui Dumnezeu și a Numelui lui Isus Christos“ (Fapte 8:12).

Această comunitate este prezentată drept „casa Domnului“, în timpurile noastre. Iar aceia care fac parte din acest edificiu spiritual, nu sunt decât oameni obișnuiți, bărbați și femei, ghidați de către Duhul Sfânt, și nu de către ceea ce se numește minte umană.

„Umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.“ (Romani 8:6)

Ni se spune să stăm departe de aceia care rămân loiali altor principii:

„Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi? . . . Templul lui Dumnezeu este sfânt, și așa sunteți voi.“ (1 Corinteni 3:16,17)

Isus Christos reprezintă piatra de bază, temelia acestui Templu, ridicat în primul rând de către apostoli, profeți și cei sfinți. Înconjuțați de incertitudine, nesecuritate, nemulțumire și oboseală, descoperirea acestor cunoștințe despre adevărurile lui Dumnezeu este unica cale către reala pace, care ne poate scoate dincolo de această lume. Supunându-ne noului nostru Domn, devenim părtași tuturor acelor lucruri care sunt veșnice, așa după cum spunea apostolul:

„Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit, și viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu.“ (Coloseni 3:2,3)

REZISTENȚA ÎN FAȚA VECHIULUI EU

Din păcate, desigur că natura noastră umană va încerca să ne domine, să preia controlul vieții. Vechiul „eu“ va încerca să ne influențeze inimile și să ne copleșească mințile. Este ceea ce pentru viață reprezintă o bătălie înverșunată. Da, ucenicii Domnului Isus Christos sunt adevărați soldați. Iar câmpul de bătaie este în fiecare din noi.

„Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaș al lui Christos. Niciun ostaș nu se încurcă cu treburile vieții, dacă vrea să placă celui ce l-a înscris la oaste.“ (2 Timotei 2:3,4)

Ca ucenici ai Domnului Isus, vom descoperi că putem să depășim vechiul stil de viață, vechile atracții. Magnetul care ne atrăgea permanent, acum va rămâne fără forță, cele vechi vor deveni doar amintiri, vor fi date uitării.

Deci, cum se poate rezista și lupta contra acestor atracții?

În două feluri:

- centrându-ne viața pe acele lucruri ce țin de Dumnezeu;
- ținându-ne cât mai departe de vechile atracții.

RUGA

Ce reprezintă aceasta efectiv?

De acum înainte, ucenicii îl pot chema pe Dumnezeu, oricând doresc, ca și copii ai Săi. Îi pot vorbi, așa cum te adresezi unui „Tată“, căci El este „Tatăl nostru“. Aceasta este, de fapt, cea mai de necontestat dovadă avută:

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.“ (1 Ioan 1:9)

„De aceea, și Eu vă spun: Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide.“ (Luca 11:9)

Putem și trebuie să ne rugăm, apoi în mod sigur nu vom mai avea teamă.

CUVÂNTUL DOMNULUI

Avem un mare ajutor citind Cuvântul Domnului. Zilnic, citim multe ziare, magazine, cărți de tot felul, dar există numai o unică sursă de revigorare a minții și inimii, și aceasta este Biblia. Și este atât de ușor să îți alimentezi mintea cu ceea ce ea are nevoie, iar noi greșim, dându-i ceea ce nu este bun. Să ne alimentăm deci, din Cuvântul Domnului:

„Și, ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentruca prin el să creșteți spre mântuire.“ (1 Petru 2:2)

„Duhul este acela care dă viață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață.“ (Ioan 6:63)

Cuvântul Domnului este sabia Duhului, cea care doboară toate ispitele care ne pot tenta (Evrei 4:12) și dă laoparte acele lucruri necurate, care sunt împotriva Domnului.

CREDINȚĂ ÎMPĂRTĂȘITĂ

Ucenicii primesc, deasemenea, întărire în convingeri și încurajare de la toți aceia care își împărtășesc cu ei, credința lor. Iată de ce este atât de importantă necesitatea de a ne întâlni împreună, cât de des cu putință.

Aceste întâlniri nu trebuie să fie cu scop social. Trebuie să reprezinte exprimarea credinței noastre față de Domnul Isus Christos. Maleahi, un mic profet din timpurile Vechiului Testament, spunea:

„Atunci, și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul . . .“ (Maleahi 3:16)

Chiar Domnul Isus, atunci când vorbea despre cel mai solemn moment în care ucenicii se întâlneau pentru a comemora sacrificiul și învierea Sa, El spunea:

„Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi, înainte de paatimea Mea . . . să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.“ (Luca 22:15,19)

Ni se spune deasemenea:

„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie.“ (Evrei 10:25)

Prin toate aceste metode de urmat Domnul ne învață cum să ne încurajăm, să ne ghidăm și să luăm din exemplele celor ce ne mărturisesc cum îl servesc și cum îl ridică pe prim plan al vieții lor pe Domnul Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

P1: Care este diferența dintre „vechiul eu“ și „noul eu“?

P2: Cum pot eu, personal, să îmi dovedesc credința și loialitatea față de Isus, în fiecare zi?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția 16

FRĂȚIETATEA CREȘTINĂ (2)

Adevăratul creștin este întru-totul loial Domnului Isus Christos. Astfel, Isus trebuie să fie mai presus de orice, în gândirea noastră, în vorbire, în comportare, deși va fi destul de dificil de realizat de către noul discipol, acum botezat, a cărui viață, până în prezent avusese drept scop satisfacerea propriilor dorințe și ambiții.

Tot felul de gânduri și de idei ne vin constant în minte, dar un adevărat creștin trebuie să învețe cum să renunțe la toate acelea care nu l-ar mulțumi pe Dumnezeu. Este vorba chiar și de gândurile corelaționate cu probleme simple ale vieții de zi cu zi, sau de familie, de vecini, de muncă, odihnă, sau relaxare, toate acestea trebuie trecute prin filtrul legilor Domnului Isus Christos.

Gândurile au ca finalitate cuvinte, sau/și acțiuni. Prin urmare, în primul rând trebuie să ne controlăm vorbele și apoi acțiunile, conform celor arătate chiar de Domnul Isus. Să încercăm să ne ținem sub control toate gândurile noastre:

„Noi rsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu . . .” (2 Corinteni 10:5)

DRAGOSTEA FAȚĂ DE DUMNEZEU ȘI FAȚĂ DE SEMENI

Un evreu, om al legii, a venit la Isus pentru a-L întreba care este cea mai mare poruncă. I s-a răspuns:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuți.” (Matei 22:37-39)

Noi trebuie să-i răspundem astfel Domnului, datorită dragostei pe care El ne-a arătat-o prin unicul Său Fiu, Domnul Isus Christos, și deasemenea prin minunatul

mesaj plin de speranță, pe care îl găsim în întreaga Evanghelie. Începem să împlinim aceste lucruri, deoarece dorim să-l mulțumim pe Dumnezeu, și astfel întreaga noastră fire și caracter începe să se schimbe. Vom dori să trăim o astfel de viață, care să-i facă plăcere Tatălui Nostru Ceresc. Deasemenea, vom încerca să ne purtăm cu alți semeni de-ai noștri, la fel cum am dori ca și ei să se comporte cu noi.

Apostolul Petru ne învață:

„Încolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea. Căci, cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrâneze limba de la rău, și buzele de la cuvinte înșelătoare. Să se depărteze de la rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească.” (1 Petru 3:8-11)

INFLUENȚA CUVINTELOR ȘI ACȚIUNILOR VOASTRE ASUPRA ALȚILOR

Vorbirea are un rol foarte important. Ceea ce spunem și modul cum o facem, tonul și volumul potrivit va nuanța diferit cele expuse. Discipolii Domnului Isus au cunoscut toate acestea, au știut cum să-i asculte, să-i povățuiască și să-i îndrume, întotdeauna cu blândețe, pe prieteni, vecini, pe toți aceia pe care îi întâlneau în peregrinările lor. Și, întocmai cum sarea dă gust mâncării, un cuvânt mai sensibil, un ton mai scăzut, pot da exact acel sprijin în înțelegere, acel ajutor necesar de care se poate agăța cineva. Iată ce vrea să spună Isus, cu referire la acest lucru, atunci când se adresa discipolilor Săi:

„Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra?” (Matei 5:13)

„Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia.” (Coloseni 4:6)

Discipolii au fost astfel influențați pozitiv oriunde îl urmau și în tot ceea ce El ar fi făcut. El nu se supăra atunci când nu era de acord cu felul lor de a gândi, sau de a face; de fapt, orice formă de comportament necontrolat este total greșit, să luăm de exemplu comportamentul unui alcoolic. Și astfel de modele de comportamente aduc o umbră de rușine asupra numelui lui Isus și al celui de creștin, nume pe care pretindem să-l purtăm.

FIȚI MULȚUMIȚI CU CEEA CE AVEȚI

Adevăratul creștin nu este gelos sau invidios pe alți oameni. Invidia poate crește, poate deveni amărăciune, mai ales atunci când observăm că alții se bucură de ceea ce noi nu putem avea, mai ales atunci când credem că nici cel puțin nu-l merită.

„Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele.“ (Iacov 3:16)

Biblia ne atenționează de a nu fi invidioși. Și, a dori a avea ceva ce aparține altuia, ne poate face chiar foarte nefericiți.

„Să nu fiți iubitori de bani. Mulțumiți-vă cu ceea ce aveți . . .“ (Evrei 13:5)

Trebuie să fiți demni, curați și netulburați de ceea ce aparține altora și să nu vă tulbure mintea. Iată de ce în cele zece porunci din Legea lui Moise, Dumnezeu vorbește lui Israel despre „a nu pofti“:

„Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru, care este al aproapelui tău.“ (Exod 20:17)

Lucrurile care aparțin semenului tău să le considerăm lucruri de care să nu ne legăm condiționat existența. Semenul are încredere în noi și niciodată nu s-ar gândi cum să ne deposedeze de ceea ce ne-ar aparține- sau nici chiar cel puțin de a împrumuta ceva de la noi, ca mai apoi să uite să returneze ceea ce a împrumutat.

CINȘTEA

Atunci când ne aflăm într-o situație mai dificilă, am putea fi tentați să întreprindem o acțiune ilegală, sau mai puțin cinstită, căci credem că prin această soluție am găsi salvare. Trebuie să rezistăm acestei tentații! Un creștin trebuie să fie întotdeauna pe deplin cinstit, onest, și să acționeze într-o manieră absolut legală; deci trebuie să ascultăm de legile care guvernează în țara în care te afli, până la limita când acestea nu contravin legilor lui Dumnezeu. Nu este ușor să acționăm după acest model, mai ales dacă trăim într-o societate coruptă, „în mijlocul unui neam ticălos și stricat . . .“ (Filipeni 2:15); dar acesta trebuie să ne fie unicul țel. Să vă reamintiți, creștinul trebuie întotdeauna să încerce să-l mulțumească pe Dumnezeu, Cel care i-a oferit viața veșnică prin Fiul Său Isus Christos. Și, noi trebuie să trăim în lumina acestei speranțe.

Orice fel de proastă purtare și necuviință se va dezvolta pe parcurs, dacă nu suntem în stare s-o corectăm. Astfel ar fi pusă în primwjdie viața de creștin, și trebuie să știm că Dumnezeu nu va permite accesul unor astfel de oameni în Împărăția Sa. În concluzie, va trebui să alegem calea cea dreaptă în orice moment, să alegem să facem ceea ce este bine, să ne corectăm caracterul în permanență și să devenim precum Stăpânul nostru, Domnul Isus Christos:

„Roada Duhului dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor.“
(Galateni 5:22-23)

ÎNTREBĂRI

R1: De ce este important să ne controlăm gândurile?

R2: Cum ar trebui ca speranța în viața veșnică din Împărăția lui Dumnezeu să ne afeceteze modul în care trăim?

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția 17

FRĂȚIETATEA CREȘTINĂ (3)—CĂSNICIA

Căsătoria reprezintă unirea a două vieți separate, în deplinătatea intimității relațiilor umane. Atunci când Isus a fost întrebat despre căsătorie, El a răspuns, citând din Geneza 2:24:

„Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască, și a zis: „De aceea v-a lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un sigur trup”? Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu mai despartă.“ (Matei 19:4-6)

Este evident de aici că prin căsătorie, Dumnezeu a desemnat o unire pe durata întregii vieți. Isus a continuat apoi:

„Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește.“ (Matei 19:9)

Dumnezeu ne cere să îndeplinim aceste porunci „într-un chip cuvincios și plin de cuviință“ (1 Corinteni 14:40). De aceea se obișnuiește ca orice căsătorie să se facă cu martori și să fie recunoscută - înregistrată de comunitatea în care trăiește, pentru a fi recunoscută ca atare, atât de Dumnezeu, cât și de oameni.

ALEGEREA PARTENERULUI DE VIAȚĂ

Când Dumnezeu a creat ființe de ambele sexe, El i-a dotat pe ambii și cu un puternic instinct natural de a se atrage, și aceasta în scopul reproducerii. În cazul omului, cea mai desăvârșită dintre toate creațiunile Sale, pe care l-a dotat cu gândire, fiind denumit „ființă inteligentă“, El doarește ca noi să avem o atitudine responsabilă față de instinctele naturale. Astfel, Dumnezeu așteaptă de la noi, după ce ne-a oferit această șansă nemaipomenită de a ne alege propriul partener de viață, să ne comportăm cu dragoste și grijă deosebită față de cel ales, cât și de cei ce vor rezulta în cadrul acestei familii.

În timpul în care trăim aceste standarde de viață sunt frecvent încălcate atât de către bărbați, cât și de femei, și aceasta nu poate decât să-l măhnească pe Dumnezeu.

Având în vedere aceste lucruri, discipolul creștin ar trebui să-și aleagă partenerul de viață dintre aceia cu care își împărtășește dragostea creștină în Christos, și care este deasemenea pregătit să-l asculte pe Domnul și Legile Lui, în întreaga sa viață. A-ți lega viața, a face casă, copii, și toate intimitățile căsniciei, de cineva care nu împărtășește principiile creștine, este un fapt plin de consecințe. Aalegerea greșită a partenerului de viață va influența întreaga viață a celui care este creștin, ceea ce-l va influența să se îndepărteze, desigur de credință. Apostolul Pavel era deplin convins de acest fapt, de aceea el a adresat următoarele cuvinte credincioșilor din Corint:

„Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci, ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6:14)

Referirea la comparația „jug“-“căsnicie“ poate avea explicația că la același jug trebuiesc înhămați două animale de mărime egală, de aceeași putere, viteză și temperament. Dacă cei doi parteneri ar fi diferiți, bineînțeles că va fi foarte dificil de a se putea acomoda la același jug, iar rezultatul va fi curând dezastruos. Este cazul a doi oameni cu concepții, ambiții și obiective diferite de viață, uniți într-o căsnicie caracterizată printr-o permanentă stare de tensiune, conflict și neînțelegere.

Prietenia dintre un bărbat și o femeie se poate dezvolta și deveni dragoste, cei doi părând a fi destinați unul altuia. Deși atracția pare a fi la început de natură fizică, pe parcurs cei doi se vor descoperi reciproc și vor observa că au atâtea lucruri în comun, ceea ce-i va uni și mai mult. Un discipol al lui Isus va continua a-l servi pe Domnul. Dacă noul partener este deasemenea un supus Domnului, atunci cei doi se vor uni și în închinare. O astfel de uniune va deveni o adevărată binecuvntare și va fi însoțită de bucurii, nu numai în interiorul cuplului, ci și printre prieteni și rude, și bineînțeles va place mult Dumnezeuului Ceresc.

Înseamnă că un creștin ar trebui să se ferească a se aventura într-o relație cu cineva care nu-i împărtășește modul de gândire, de viață și mai ales relația pe care o are cu Domnul Isus. Și este destul de ușor să te ferești de o asemenea relație, pentru a evita neînțelegerile inerente de mai târziu, de lacrimile, rănille sufletești ce vor urma, de durerea și amărăciunea care în mod sigur vor rezulta dintr-o astfel de căsnicie.

Cele afirmate sunt cuvinte destul de dure, dar sunt sfaturi pline de înțelepciune. O căsnicie între doi oameni care nu au în comun ceea ce reprezintă mai important în viața sa, va conduce la dezastru, în timp ce căsătoria dintre doi creștini, va fi binecuvântată de Dumnezeu, iar copiii rezultați din căsnicie vor fi deasemenea binecuvântați și vor crește într-o atmosferă de armonie și pace dumnezeiască.

DESPRE PARTENERII NECREDINCIOȘI

Putem considera că am explicat de ce nu este indicat să căutăm deliberat o căsnicie cu un necredincios. Dar, câteodată se poate întâmpla ca un om să nu audă despre Evanghelia Domnului Isus, decât după căsătoria sa, după care își schimbă viața, în timp ce partenerul său nici nu-i dă acordul său. În astfel de situații, apostolul Pavel ne dă următoarea lămurire:

„ . . . Dacă un frate are o nevastă necredincioasă, și ea voiește să trăiască înaintea cu el, să nu se despartă de ea. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios, și el voiește să trăiască înaintea cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei. Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminterea copiii voștri ar fi vecurați, pe când acum sunt sfinți. “ (1 Corinteni 7:12-14)

Într-una din aceste situații, discipolul trebuie să manifeste răbdare cu partenerul necredincios, dar să-și exercite influența prin modul de exprimare, cât și prin ceea ce face, deci să-i fie un bun exemplu.

COPIII

În mod normal din cele mai multe căsnicii rezultă copii, și care cei credincioși, îi consideră a fi daruri și binecuvântări de la Dumnezeu. Însă, a avea copii, este o problemă de conștiință, luată în discuție de fiecare cuplu în parte, ceea ce trebuie cu grijă analizată chiar înainte de căsătorie, și trebuie acceptată de amândoi partenerii. Și este greșit să aduceți pe lume copii, atunci când nu avem cele necesare vieții:

„Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios. “ (1 Timotei 5:8)

DRAGOSTE ȘI RESPECT

Adevărații creștini, soți și soții, se vor respecta și se vor iubi întotdeauna, împărțindu-și responsabilitățile de familie, tot așa ca și avantajele, plăcerile

căsniciei, și în nici un caz să-și plaseze unul-altuia greutatea ivite. Ei trebuie să fie siguri că neînțelegerile apărute, vor fi ușor de trecut, dacă ambii îi slujesc Domnului. Citiți, vă rugăm, 1 Corinteni 7:1-10.

Dacă noua familie vine astfel decisă în fața Domnului, în mod sigur că va primi binecuvântarea lui Dumnezeu, care îi va ocroti întotdeauna, pe parcursul vieții.

În Epistola sa către Efeseni 5:22-23 (vă rugăm să citiți versetele respective), Pavel explică că relația dintre soț și soție este simbolic comparată cu relația dintre Christos și credincioși:

„ . . . căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Christos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului. ”

Chiar și cei mai credincioși dintre discipoli, pentru că sunt oameni, sunt și imperfecti, și este normal ca și în viețile lor de cuplusă existe probleme, ceea ce se întâmplă în absolut toate căsniile; dar este sigur că Domnul Isus ne iubește și ne iartă păcatele, ajutându-i astfel atât pe soț, cât și pe soție să se ierte între ei, în același fel. Aceasta este cea mai bună bază a unei căsnicii fericite.

Atunci când Isus se va întoarce, urmașii săi credincioși, cei care vor fi ridicați la viață veșnică, vor deveni Mireasa cu care Christos se va căsători.

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soția Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat. ” (Apocalipsa 19:7-8)

ÎNTREBĂRI

- S1: Explicați cu cuvintele dvs. ceea ce exprimă Pavel despre relațiile dintre soț și soție, din Efeseni 5:22-23.
- S2: Ce responsabilități trebuie să aibă părinții creștini, față de copiii lor? (Efeseni 6:1-4, Coloseni 3:18-21, Deuteronom 11:16-21).

Misiunea Biblică Christadelfiană

CURS BIBLIC PRIN CORESPONDENȚĂ

Lecția 18

FRĂȚIETATEA CREȘTINĂ (4)— RELAȚIILE CU CEI DE LÂNGĂ NOI

Domnul nostru Isus Christos ne-a arătat că toate învățăturile Sale pot fi rezumate în doar două legi:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” (Matei 22:37)

„Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși” (Matei 22:39)

El deasemenea spune:

„Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți și voi la fel.” (Matei 7:12)

Apostolul Ioan ne-a lăsat scris:

„Cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede? Și aceasta este porunca pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.” (1 Ioan 4:20-21)

În concluzie, testul uceniciei creștine este acela al verificării iubirii semenilor noștri.

Există mai multe feluri de dragoste: dragoste sexuală, dragostea față de prieteni și dragostea în cadrul familiei, și acestea toate se datoresc naturii noastre umane. Da, ne sunt naturale, cunoscute. Este absolut natural să ne iubim unii pe alții, să ne ajutăm atunci când este nevoie. Acesta este modelul iubirii creștine: a iubi creștinește, înseamnă a-i iubi pe alții, chiar dacă aceasta nu ne-ar conveni întotdeauna, și s-o facem tot la fel ca și cum ne-am iubi pe noi înșine. Este ușor de afirmat acest lucru, însă în practică este mai greu de aplicat. Este ceva contra instinctelor noastre naturale, care ne impulsionează să ne satisfacem, mai întâi, necesitățile proprii, în loc de a-i pune pe alții înaintea noastră. Iată ce afirmă Noul Testament:

„Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.” (1 Corinteni 10:24)

Tot la fel de bine cum avem grijă și compasiune față de alții, ar trebui să le fim credincioși, cinstiți și fără interes, și mai ales toți aceia care doresc să-i facă pe plac Domnului. Totuși, apar diverse situații în viață, când este destul de dificil de a pune în practică aceste principii. De exemplu, când ne referim la căsătorie, să ne amintim că apostolul Pavel ne-a indicat să nu ne alegem parteneri dintre aceia care nu ne împărtășesc credința. Acest sfat este deasemenea adevărat și pentru orice altă înțelegere am face cu alți oameni. Nu este bine să ne unim cu cei care nu văd nimic rău în a face lucruri greșite și care nu-i fac plăcere lui Dumnezeu.

PARTENERIAT DE AFACERI

În cazul parteneriatului de afaceri, unul dintre parteneri ar putea să se gândească numai la succes și profit, în timp ce celălalt și-ar baza acțiunile numai pe fundamente creștine. Pentru a fi, pe cât posibil, plin de succes în afaceri, câteodată este necesar să fii brutal cu cei care dețin bani, sau poate este necesar să faci reduceri în cadrul propriului personal, punând pe liber pe cei care nu lucrează bine, sau care sunt bolnavi, sau din alte motive personale. În astfel de cazuri, partenerul creștin va arăta compasiune, în dauna profitului personal.

În cele mai multe cazuri de afaceri există necinste încă din inițierea lor, se continuă apoi prin acțiuni pe care un adevărat creștin nu le-ar putea accepta, dar care nu produc nici o tulburare în conștiința partenerului necreștin.

Un parteneriat de afaceri care se clădește pe astfel de fundamente nu este de preferat pentru un creștin, mai mult, acesta dacă creștinul descoperă în ce a intrat, are datoria de a se îndepărta de urgență din afacere.

SINDICATELE ȘI ASOCIAȚIILE PROFESIONALE

O altă formă de parteneriat, în care uneori ni se cere să ne implicăm, sunt sindicatele. Sindicatele, cât și Asociațiile Profesionale, sau alte organizații similare, își au drept scop de existență exercitarea de presiuni din partea membrilor, pentru condiții mai bune de muncă, salarizare mai mare, sau alte interese, în cadrul sectorului în care se lucrează. Puterea lor se bazează pe amenințarea cu greva, încetarea lucrului. Însă un creștin nu dispune de această libertate de a se plânge de alții, pentru nici un fel de motiv, și prin urmare, nu poate participa la astfel de acțiuni. Este adevărat că sindicatele au drept consecință bunăstarea, sau condiții mai bune de lucru, și de aceea cei mai mulți dintre salariați preferă să fie membrii sindicali. Dar este imposibil să faci o judecată dreaptă care să fie întotdeauna „dreaptă“, în orice caz, de aceea creștinul trebuie să nu se implice în astfel de situații, la fel cum nu trebuie să acționeze nici după instinctele sale.

STATUL

Apostolul Petru ne-a lăsat regulile care să ne guverneze relațiile noastre cu statul în care trăim:

„Fiți supuși oricărei stăpâniri omenești, pentru Domnul, atât împăratului, ca înalt stăpânitor, cât și dregătorilor, ca unii care sunt trimiși de el să pedepsească pe făcătorii de rele și să laude pe cei ce fac binele. Căci voia lui Dumnezeu este, ca făcând ce este bine, să astupați gura oamenilor neștiutori și proști. Purtați-vă ca niște oameni slobozi, fără să faceți din slobozenia aceasta o haină a răutății, ci ca niște robi ai lui Dumnezeu. Cinstiți pe toți oamenii, iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului.“ (1 Petru 2:13-17)

Deasemenea, apostolul Pavel afirmă clar:

„Deaceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea.“ (Romani 13:5-7)

Isus însuși a trăit într-o țară care era ocupată în acele timpuri de străini, de Romani. Cei mai mulți evrei își doreau eliberarea, prin luptă, dar Isus niciodată nu i-a încurajat. El a acceptat supunerea față de Roma, și nici nu și-ar fi pus problema că ar trebui să fie altfel. Atunci când a fost vorba despre taxele care trebuiau plătite Romei, El a răspuns:

„Dați dar Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.“ (Matei 22:17-22)

Isus nu a venit pe pământ pentru a face o viață mai bună națiunii evree, ci scopul Lui a fost să pregătească Împărăția lui Dumnezeu, aici pe pământ. Dar timpul pentru acea împărăție nu venise, iar până la venirea ei, Isus ne-a învățat să acceptăm guvernarea oamenilor, atâta timp cât aceasta nu contravine legilor lui Dumnezeu. Un exemplu de un astfel de conflict este dat în Faptele Apostolilor 4:18-22, când apostolii Pavel și Ioan au refuzat să se supună legii autorităților de a opri predicarea despre Isus.

Conducătorii lumii își datorează pozițiile lor lui Dumnezeu, și numai deoarece El le-a permis aceasta, totul fiind astfel conform planului Său. Oamenii încearcă să schimbe lumea pentru mai bine, prin propriile lor eforturi, sau unindu-se cu alții, care au tot astfel de gânduri, dar toate acestea nu sunt decât iluzii, până la venirea Domnului Isus Christos. Un adevărat creștin ar trebui să înțeleagă aceste afirmații, să creadă că Dumnezeu cunoaște și ne înțelege problemele noastre

actuale, dar care nu pot fi rezolvate decât la venirea Domnului Isus.

PROBLEME SOCIALE

Întocmai precum Isus nu s-a implicat în problemele politice din acele timpurile, nici discipolii Săi nu au participat la acțiunile politice ale țării. Ei nu au luat parte la campaniile politice, nici la cele care propagau reformele, indiferent cât de promițătoare ar fi fost acestea.

Exemplu lui Pavel este cel mai edificator. Sclavia era un rău social extraordinar al acelor timpuri, dar Pavel niciodată nu s-a pronunțat împotriva ei și nici nu i-a condamnat pe stăpânii de sclavi. Totuși, el i-a învățat pe stăpânii creștini cum să-și trateze sclavii, ca frații. Practic, el le-a spus că sclavii creștini ar trebui să-și servească stăpânii, cu toată abilitatea lor, la fel cum i-ar sluji și lui Isus, (a se vedea Efeseni 6:5-9).

VIAȚA DE CREȘTIN

Să ne reamintim că Dumnezeu le-a dat creștinilor o lucrare specială. Și este sarcina lor să anunțe vestea bună a venirii Sale către toți oamenii. Ei sunt astfel, vestitori ai împărăției Domnului, și predică întoarcerea Domnului Isus Christos, care va rezolva problemele acestei lumi, pentru o guvernare în pace și neprihănire. Totuși, dacă aceștia ar fi mari iubitori de bani și alte bogății, dacă s-ar afla implicați în probleme care nu i-ar face plăcere lui Dumnezeu, este normal ca nici cei ce i-ar asculta să nu-i privească cu prea mare încredere.

Dacă aceștia ar încerca să trăiască așa cum Christos și discipolii lui au trăit, cu o viață onestă, ajutându-i pe cei în nevoie, predicând Cuvântul Domnului, și ascultând de legile țării, dar acordând prioritate legilor Domnului, atunci cei ce i vor asculta, îi vor înțelege și se vor întoarce și ei la Dumnezeu.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și ei să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 5:16)

ÎNTREBĂRI

- T1: Se poate învăța despre comportamentul creștinului, în societate, din exemplul lui Christos?
- T2: Cum ar putea ca promisiunea reînțoarcerii lui Christos să afecteze felul cum ne comportăm în societate?